

கணபதிதுணை.

கொலை மறுத்தல்.

திருத்துறையூர்ச்
சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
அருளிச்செய்தது.

2158

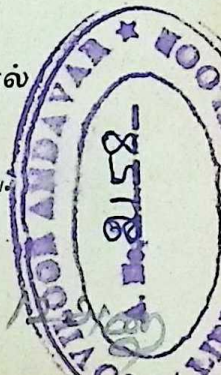
2-4

இது
திருப்போரூர்
சிதம்பரசுவாமிகள்
அருளிச்செய்த உரையுடன்

சென்னப்பட்டணம்
ஊ. புஷ்பரதசெட்டியாரால்
தமது
கலாரத்நாகரம் என்னும்
அச்சுக்கூடத்திற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1885இல.

1885 -

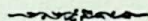


உ

சிவமயம்.

கொலு மறு த்தல்

மூலமும் உரையும்.



இன்ப மாய தருதிடை யோங்கவுந்
 துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு
 முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந்
 தன்பி னீன்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறாது ஓங்கவும்—மனோரதமான
 நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும், துன்பமாயது
 தூரத்துள் நீங்கவும்—தாபத்திரயங்களினாலே வரும்
 இடையூறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும், முன்ப ரா
 பரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓர்
 ஆனையைப் போற்றுவாம்—ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன்
 பராசத்தியோடு கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்
 லாத விக்கினேசுரனாகிய யானையைத் துதிப்பாம், எ-று.

“துன்பந் தூரத்துணிக்” என்ற வதனால், தம்முடைய மனோவாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்ற பொருள் கொள்க. “இன்பமாய் தோங்கவும் துன்பமாய்து நீங்கவும்” என்றவதனால், ஆனந்தப்பேறும் அஞ்ஞானத் திழப்பு மென்றுமாம்.

(இதன் கருத்து.) இந்நூல்செய்து முடியுமளவும் விக் கின நிவிர்த்தி யுண்டாகவும் அதன் மேலும் உலகத்தின் கண்ணே குற்றந்தீர்த்து விளங்கவும் வேண்டி விக்கின கர்த்தாவை வழிபட்டது.

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா
மொருபரமிச் சிறிய னேற்குந்
தருமிருதா டலைமிசைக்கொண்டஞ்சினர்திக்
கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தந் [திக்
கருமறையா கமநெறிச்சொற் பொருளமைத்
கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா
னிருமுனர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்
றுளந்துணிந்திண் டியம்பா நின்றேன்.

திரு மலி பூமகன் ஆதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறிய னேற்கும் தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு எ-து,— அழகுநிறைந்த செந்தாமரை மலினிடத்தே தோன்றிய பிரமா முதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர் களையும் கடந்து சர்வவியாபியாய் வாக்கு மனதீதமா யிரு

க்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கருணையினாலே கரசராணி
அவயவங்களை யுடைய ஆசாரிய மூர்த்தியாய் இப்பூமியின்
கண்ணே எழுந்தருளி வந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமை
யுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்ப
மாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலை
மேல் வைத்துக் கொண்டு அவைகளினது அருளினால்,

திக்கு அஞ்சினர் கொலைமைதள்ளி அறம் சார்தற்கு
எ-து,—நரகத்தில் வீழ்வதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்
தன்மையாகிய இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தித் தருமத்தை
அடையும்பொருட்டு,

அருமறை ஆகம நெறிச் சொல் பொருள் அமைத்து
எ-து,—அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமை
க்கு ஒதிய சத்தார்த்தங்கள் பொருந்தச்செய்து,

இக்கொலைமறுத்தல் எ-து,— இந்தக் கொலைமறுத்த
லாகிய நூலை,

அறம் சொல் மாண்பால் இரும் உணர்வு இலேன் உரை
யும் நலம் தரும் என்று உளம் துணிந்து ஈண்டு இயம்பா
நின்றேன் எ-து,—அறத்தின் பகுதியைக்கூறிய மாட்சி
மையினாலே மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய
புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத்
தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்த
மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன், எ-து.

(இ-து.) கடவுள் வணக்கமும், முதனாலும், இந்தா லின் பெயரும், விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும், அவையடக்கமும் கூறியது.

“தருமிருதாடலை மிசைக் கொண்டு” என்பதனால் கட வுள்வணக்க மாயிற்று. “அருமறையாகம நெறி” என்பத னால், முதனாலாயிற்று. “இக்கொலைமறுத்தல்” என்பத னால், தூற்பெயராயிற்று. இந்நூற்கு விடயமாவது கொல் லாமை; அது “கொலைமைதள்ளி” என்பதனால் பெறப் பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி; அது “அறஞ் சார் தற்கு” என்பதனால் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத் துக்கு அஞ்சினோன்; அது “அஞ்சினர்தீக்கு” என்பத னால் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள்; அது “சொற்பொரு ளமைத்து” என்பதனால் பெறப் பட்டது. “அறஞ்சொன் மாண்பா னென்னுரையு நலந் தரும்” என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙன மெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பணிக்குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத் தில் வேதாகம விருத்தமாயினும், முடிவின்கண் எவ் விதத்தாயினும் வேதாகம சித்தமாகிய கொல்லாமை யைச் சாதித்தலின் பெரியோர் இகழாரொன்று உரைத் தது. என்போலுமெனின், திருவள்ளுவர். “பொய்மை யும் வாய்மை யிடத்த புனாதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்.” என்ற பிரமாணம் போலுமென் றறிக. (க)

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒரு

பீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா
 ரோரவையி னிடையிற் றேன்று
 முடித்தனைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியினுயர்
 சைவனாவந் தொருவன் றுழந்தீண்
 டடுத்தபல வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ்
 வருளுகென வவனைத் தேற்றித்
 தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தரமுறுத்தி
 நிறுத்துகின்றார் தம்பா லுற்றம்.

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓர் அவையின்
 இடையில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதி
 யின் உயர் சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து எ-து,—வே
 தாகமங்களைக் கைக்கொள்ளும் சைவர்முதலாகிய உட்சம
 யிக ளென்றும் அவைகளைக் கைக்கொள்ளாத உலோகா
 யதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளெ
 ன்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பலசமயவாதிகளும்
 இக்காலங்களில் விரிவாகத்தோன்றிய கற்பனாகமயிகளும்
 இவர்களல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒரு பெரிய
 சபையின்கண்ணே நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச்சூழ நடு
 வே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்றாநிற்
 கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து
 நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து அஞ்சலி யஸ்தனாய் நின்று,

ஈண்டு அடுத்த பல உயிர் தோற்றத்து உயர்வு தாழ்வு அருளுக என எ-து,—இவ்வுலகின்கண்ணே யுள்ள நானு பேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக்கொன்று அதிக முந் தாழ்வுமா யிருக்குமோ? எல்லாஞ் சமமாயிருக்குமோ? தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,

அவனைத் தேற்றி எ-து,—அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும் படிக்கு வேதாகமங்களினுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்கு மளவில்,

தடுத்த புறச்சமயிகட்கு உத்தரம் உறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார் எ-து,—அப்படி நீர்சொல்லுகிற து கூடாதென்று தடுத்துக்கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிர் உத்தரமும் உதாரணங்களும் அச்சபையி னிருந்துள்ள ஜவாலபண்டிதராகிய சர்வ சனங்களுக்குஞ் சம்மதம் வரும்படியே யுத்தியுத்தமாக எடுத்துக்காட்டித் தம்மிடத் தில் உண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கின்றார், எ-து.

(இ - து.) சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந் தம் அதிகமென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வே தாகமசார மாகையால் அதுவே பிரமாணமென்றும் கூறி யது. (உ)

இந்த உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத்தோற் றமும் அவற்றுள் உயர்வு தாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ஞாயர்ச்சிசரஞ்
சரத்துணரர் நரர்தம் முள்ளு

மேற்றமுந்தாழ்ச்சியுமுளபல்லுயிர்செகுத்து
டுடலைவளர்த் திடுங்கீழும்மேல் [ண்
சாற்றுமுயிர்க் கொலைபுரித நுயர்நெடுநா
ளென்றுமுட றுன்பொய் யென்றுந்
தேற்றமிக்கேன் நுயிர்தமை வீட்டினுமவற்றி
னுயிர்புரக்குந் தீதி லோரோ.

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம் எ-து,—
அறிவுடைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாக வுடைய
தாவர சங்கமங்களென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்
தோற்றத்தினுள் அறிவின் உயர்ச்சியினாலே தாவரங்களி
னுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்,

சரத்துள் நரர் எ-து,—அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவின்
உயர்ச்சியால் மனுஷனோ அதிகமென்று சொல்லப்படுவர்,
ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச் சரங்களுக்
குஞ் சமமாயிருக்க, மனுஷனோ அதிகமென்றது எப்படி
யென்னில், அப்படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயி
னும், அவற்றுள்ளும் மனுடரிடத்தில் விசேடத் தன்மை
யுண்டு ; அஃது எப்படியெனில், கார்த்தல் புளித்தல்
துவர்த்தல் உவர்த்தல் கைத்தல் தித்தித்தலாகிய அறு
சுவைப் பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமு மாகிய போச
னங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ஒப்பனைசெய்த
தாங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சபெய்த மெ
த்தையின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும்

பரப்பிச் சிறந்த பட்டு விதானத்தின்கீழ் நித்திராசெய்த
லும், ஆலிங்கன மாதியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்க
ளுடன் ஸ்திரீநிரீடைபண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின்
மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கே
ற்ற உபாயஞ்செய்து துயரம் நீக்கிக்கொள்ளுதலும், மிரு
காதிகளுக்கு இன்மையால், அவற்றுள்ளும் மனுஷர் அதிக
மெனக்கொள்க.

(இ - ம்) அருட்பிரகாசம். “ஆறு சுவையோ டருந்
துத னுண்பஞ் சணைதுயிறல், கூறு கரண விதங்களின்
மாதனைக் கூடிடுத, தேறி விசாரத்தி னுணச்ச நீங்குத
தேறின் மண்மேல், வேறு முயிர்க டமக்கின்மை யான
ரர் மேலென்பவே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. இது வன்றியும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையா
கிய நானுடைமையும் மனுஷருக்கு உளது ஆதலினாலும்
விசேடமெனக் கொள்க. (இ-ம்) திருவள்ளுவர். “ஊனு
டை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல, நானுடைமை
மாந்தர் சிறப்பு.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் கா
ண்க.]

நரர் தம்முள்ளும் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள எ-து,—
இங்ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும்
உயர்ந்தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு, அங்ஙன
மாயின், உயர்ந்தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவொனின்,

பல் உயிர் செகுத்து உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ்
எ-து,—விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும்
மற்று முண்டாகிய பல வுயிர்களையுங் கொன்று அவை
களின் மாமிசத்தைப் புசித்துத் தமது மலவுடலை வளர்க்
கா நிற்பார்கள் கீழோர்,

அம் மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலை புரிதல் நெடுநாள்
துயர் என்றும் உடல்தான் பொய் என்றும் தேற்றம் மிக்கு
ஏன்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர் புரக்
கும் தீது இலோரோ எ-து,—அழகிய மேலோராவார் உல
கின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப்
பண்ணுமிடத்து அக்கொலைமையானது ஆன்மா நித்திய
னாதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை வினைக்கு
மென்றும் இச்சரீர வாழ்க்கை அநித்தியம் இதனை நாம்
காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட நினை
த்தலை யொக்கும் ஆதலின் இதனைக் குறித்து நம்மை
நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ணவொ
ண்ணதென்றும் அறிவினை மிகப் பொருந்தி ஓர் சீவனாலே
தமக்குச் சரீர ஆணிவருமிடத்தும் அதினுடைய சரீரத்
திற்கு ஒரு ஆணிபண்ணுமல் காக்குங் குற்றமற்ற நல்லோர்
கள், எ-து.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்
யற்க தான்பிறி, தின்னுயிர் நீக்கும் வினை” என்றும், காசி
காண்டம். “பிறரிடை யினு வியற்றிடிற் தமக்குப் பி

ழைப்பற வெய்துமென் பதனை, யறிஞந் ரறிஞ ராதலா
லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர் போல, நெறியினிற்
கருத லினியவா மைந்து புலனையு நெறியலா வழியிற்,
பொறியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்ந்தோர் புல
மையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்” என்றும் மத்தும்
வருவனவற்றாற் காண்க.

இதன்கண் “தேற்றமிக்கு” என்பதனால், உயர்ச்சி
தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக்கொள்க.

(இ-து.) சராசர பேதங்களில் மனுவோ அதிகமென்
றும், அவருள்ளுஞ் சீவகொலைபண்ணாதவர்களே உயர்ந்
தோனொன்றும் கூறியது. (ங)

மேற் சீவகொலை செய்தமையால் வருந்தாழ்
வேதென்று கூறிய உலோகாயதனை
நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வாசிகள்வினா, பாட்டிலே கூறாமையின் கற்
பனையே யெனின், அப்படியன்று; இன்னால் அவாய்
நிலைப்பொருள் : அஃதாவது, வினாவினைக் காட்டுவதாகிய
விடயமாத்திரம் கூறுவது. ஆதலின், விடையினுக்கு
இசைந்த வினாவினை உரையின்கண் வருவித்த தெனக்
கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
புண்மைதொன்னு நெரித்த வாற்றீ

டாயவொரோ வினைதளிதத் தினுமுறலாற்
பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க
மேயுமதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே
றிவண்புகலு முளதி யாமுங்
காயமிது கிடப்பமற்றே ருடல்கன்னிற்
றினம்புகலோர் காதை யன்றே.

கொலை தீயவினை தலை எ-து,—கொலையானது ஒருவன்
செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலைபென்னப்படும்,
அஃது எத்தாலென்னில், உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே
புண்ணியமும் அதிதஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அற
நூல்களெல்லாம் ஓதுதலின், கொலைமைக்கு மேம்பட்ட
பாவம் அதிக மின்மையின், கொலைமையே பாவத்துக்
கெல்லாம் முதன்மை யெனப்படும்; ஆதலிற் கொல்லா
மையே புண்ணியத்துக் கெல்லாம் முதன்மை யென்
பதும் ஆயிற்று.]

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “அறவினை யாதெனின் கொல்
லாமை கோறல், பிறவினை யெல்லாந் தரும்.” என்றும்,
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “நல்ல நினைப்பொழிய
நாள்களி லாருயிரைக், கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு
மற்றொழியச், செல்ல வயற்கழனித் தென்றிரு வாருர்புக்,
கெல்லை நினைத்தடியே னென்றுகொலெய்துவதே.” அன்
றியும், “கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்
லவே, நின்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே, சென்று

சென்று தொழுவின் தேவர்பிரானிடம், கன்றி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே.” என்றும், சிவஞான தீபம். “கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறிய மேலான ஞானமாகுங், கொலையாதி யகன்றொழுநுந் தவங்கடாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்குநா லுங், கொலையாதி யகற்றியநல் லறங்கடாமே குவலை யத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகுங், கொலையாதி யகன்று பெறுஞ் செல்வந்தானே கூறிலுயிர்க் கிதமான வாழ்வ தாமே” என்றும், சிதம்பரபுராணம். “வருணமெண் ணிலவுள் வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி, யருளுமாச் சிரமம் தன்னிற் றறந்தவ ரதிக லொன்ப, பெருகிய வறத் திற் கொல்லாப் பேரறம் பெரிது நன்கு, தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர் தலைவ ராவார்” என்றும், இதிகாசம். “ஆனை யடியி லடங்கா வடியில்லை, தானதுபோ னிற் கின்ற தன்மைதா - னானுயிராக், கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு, மெல்லா வறமு மிசைந்து” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—இங்ஙனம் கொலைமையான் வரும் பாவ மானது என்செய்யும்?

மேல்விடை.—மாதயர்தரும் எ-து,—நெடுநாள் நீங்கு தற்கு அரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத்தரும்,

மேல்வினா.—இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே அதனால்குந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை.—பின்பு எ-து,—இம்மையிற் சீவகொலைகளைப் பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடிலும், சரீராந்தியத்தில் நரகத்தை யடைந்து மகாதுயரங்களை அனுபவித்துப் பின்னும் நரகசேடத்தினம் பூமியின்கண்ணே தோன்றி அந்தச் சேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவிப்பானென்பதே நிச்சயம், அது என்போலவென்னின், ஒரு வேளாண்மை செய்தவனுக்கு அதன் பலமானது காலவாதியிற் புசிப்புமாய் மேலைக்கு வித்துமானது போலவெனக் கொள்க.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “மேலைக்கு வித்துமாகி வினைத் தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லா, மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட் கெல்லா, மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை யோடே.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

இம்மையிற் செய்த கொலையானது சரீராந்தியத்தில் வருத்து மென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “உயிருடம்பி னீக்கியா றென்பர் செயிருடம்பிற், செல்லாதீ வாழ்க்கையவர்.” அன்றியும். “கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற், செல்லாதுயிருண்ணுங் கூற்று” என்றும், திருமந்திரம். “கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை, வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றற்கட்டிச், செல்லிடு நீர்ஒன்று தீவாய் நரகிடை,

நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “உற்றிடுவ ருணத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க, மற்றுவதைத் தவைதம்மை யவலமென தவற்றானைத், துற்றினரு மற்றுமுள கொலைபுரிந்த துரிசினரும், பற்றுமில் படுந்துயர்க்குக் கடுந்துதர் வலைப் பட்டே” என்றும், சிவஞானதீபம். “எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்நிதியதாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன் கோயி, லெவ்வுயிரு மெம்முயிர் போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை, வவ்வியம தாதரூந் தண்டஞ் செய்து வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து, வெவ்வியதீ யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாற வேதனைசெய் திடுவொன வோது நூலே.” என்றும், இதிகாசம், “இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணுதே யெவ்வுயிரு, முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந்நோவும், பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிக ளென், றெண்ணப் படுவா ரிசைந்து.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

நரகசேடமானது மறுசென்மத்தினும் துக்கந்தரு மென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “கருவினு ளழிவன் முற்றிக் கழிந்துட னழிவன் காளைப், பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்துபின் னுதவாப் பாவி, பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர் வதைத்த பேதை, கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் நினைத்த கையன்.”

அன்றியும், “அவயவ மனைத்துங் குன்றி யழிந்திடு மாக்
கை யாருன், சுவையினை விரும்பி யுண்ட துட்டர்கள்
சோலை தன்னைத், திவலைய தினாரீர் தேங்குந் திண்ணிய
தீரந் தன்னை, யவமதியாலே சால வழித்திடு மற்பர்
தாமும்” என்றும், நாலடி. “இரும்பார்க்குங் காலரா
யேதிலார்க் காளாய்க், கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர் -
சரும்பார்க்குங், காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும்
பூழுங், கூட்டுளாய்க் கொண்டிவைப் பார்.” அன்றியும்,
“அக்கேபோ லங்கை யொழிய விரலழுதித், துக்கத் தொ
முனோ யெழுபவே - யக்கா, லலவனைக் காதலித்துக்
கான்முறித்துத் தின்ற, பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.”
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படிக் கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணின
வன் சென்மாதரத்தில் நரகத்தை அனுபவித்து நரக
சேடத்தால் மறுசென்மத்தினுந் துன்பத்தை அனுபவிப்ப
னென்று துணிந்தது எதினால்?

மேல்விடை.—தொன்னூல் தெரித்த ஆற்று ஈடு ஆய
ஒரோவினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை எ-து,—
ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண்
வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்
துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டு மென்று
மறைமொழி கூறுகையால் அவ்வுரையின்படியே மிகுத்த
பாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை வருத்

தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்துமென் பதே சத்தியம்,

வேகமாவது யாதெனின், விஷத்தைபுண்டா நெரு வனை அந்த விஷமானது வருத்திக் கொல்லுதலின் முன் பே நெடிவுதோன்றுதல் போலவும், நெருப்பினற் சூடுண் டானெருவனுக்கு அது புண்ணாவதன் முன்பே எரிதல் போலவும், சிவத் துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தி யாதி மகாபாதகமும், மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய நரகத்தில் அழுத்துதலின் முன்பே இம்மையிற் செய்த வுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங்களும் பிரமகத்தி யாதி துக்கங்களும் அடைதலினெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “குற்றொ ருவாக் கூறகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த களவெல் லாஞ், செற்றொருவரைச் செய்ததீமைக ளிம்மையே வருந் தின்னமே, மற்றொருவரைப் பற்றிலேன்மற வா தொழி மடநெஞ்சமே, புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம் பயந்தொழப்போதுமே.” என்றும், சசிவர்ணபோதம். “மிகமேவியபுண் ணியபாவமெனும் வினையின் பயன்வே ரொரு காலமுறு, திகமே வருமென் பதனு லுளனோ யெ ல்லா மிவனைச் செறவெய் தினவே” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படி இம்மைக்கண் ஒருபாவத்தைச் செய்தவன் சரீராந்தியத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பானெ

ன்று நீர் சொல்லுகிறது கூடாது. அஃது எத்தாலென்
னில், இவ்விடத்திற் பாவாதிகளைச் செய்தவன் இறந்து
போகவும் அவனைத் தகனம் பண்ணிப்போடவும் காண்
கையால்.

மேல்விடை.—பலம் அருந்தற்கு அங்கு ஓரங்கம் ஏயும்
எ-து,—புண்ணியபாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது
பலன்களைச் சுவர்க்கநரகத்தின்கண்ணே அனுபவித்தற்குச்
சரீரார்தியத்திற் பாவப்பருவமானால் பூததேகமும் புண்
ணியப்பருவமானால் பூதசாரதேகமும் யமதுதர் ஒரு
கணத்திலே உண்டுபண்ணுவார்கள், அந்தச் சரீரஞ் சுக
துக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்,

(இ-ம்.) சிவதருமோத்தரம். “அருந்துயர்க் குழியி
னாழ்வா ராகமே பாவத் தாகும், பொருந்திய பூதத்தா
லே யிமைத்திடும் போது தன்னுட், புரிந்துவிண் புகுவா
ராகம் புண்ணியத் தாலே யாகும், பொருந்திய பூத சாரத்
தொருகணப் பொழுது தன்னில்.” என்றும் மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—ஒருவன் இம்மையிலே செய்த பாவத்து
க்கு ஏதுவாய் மறுமையிலே ஒருசரீரத்தை உண்டுபண்ணி
நரகத்தில் வாதிப்பதென்பது எத்தினுக் கொக்கு மென்
னில், குற்றஞ் செய்தவன் தப்பிப்போகக் குறுக்கே வந்த
வனை வாய்மேல் அடித்தா னென்பதுபோலும் ; ஒருவன்
பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டானென்பது போலும் ; இப்
படி அநேகமாக உலகத்தின் கண்ணே சொல்லும் பரியாச

வார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரம் செய்த பாவத் திற்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர் அதற்கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது?

மேல்விடை.—அதிற்பாயும் இதில் அறிவு எ-து,—அந்தச் சரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச் சரீரத்தினின்றும் புண்ணியபாவங்களுக்கு ஏதுவாகிய இதாதிதங்களைப் பண்ணினவ னுடைய அறிவு,

(இ - ம்.) சிவதருமோத்தரம். “திரணு செனுகை போற் சீவன் றீண்டியே, வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற்றிடுந், தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப், பருவமேற் றீவினை நிரயம் பற்றுமே.” என்பதனாற் காண்க.

மேல்வினா—அப்படி ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே மற் றொருசரீரத்தின்க னுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னு மிடத்துத் தருணபருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத் தன், ஒரு தருணபருவன் இறக்கக் கண்டவிடத்து அவ னது சரீரத்திற் பாய்தல்வேண்டும் ; அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற் றொரு சரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை.—இவண் வேறு உரு புகலும் உளது— இவ்விடத்தும் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாரு முண்டு,

மேல்வினா.—அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்விடத்து நான்கண்டேமில்லை. அதுவும் “அம்மிபறக் கக்கண்டேன்” என்பதுபோலும் உலக கற்பனாகதை.

மேல்விடை.—யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோர் உடல் கனவில் தினம் புகல் ஓர் காதை யன்றே எ-து,— அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணாமையால் கற்பனை கதையென்று யாயினும் நாடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின் கண்ணே இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறொரு தேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருந்துள அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின்கட் கன்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென் றறிவாயாக,

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “ பன்னக மண்ட சங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர், துன்னுதோன் முட்டை யாக்கை துறந்துசெல் வதுவே போல, வுன்னிய வுயிர்க லேவுடல்விட்டு வானி னூடு மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவுமாபோல்.” என்றும், திருமந்திரம். “ நாக முடலுயிர் போலுநல் லண்டசம், போது நனுவைக் கனுவின் மறத்தல்போ, லாகு மானரு ளாற்சென் றருவினைக், கேருமிடஞ்சென் றிருபய னுண்மையே,” அன்றியும் “ காயுங்கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற், சேயுமிடஞ்சென் றுலவவும் வல்லது, வோயுந் துயிற்போல வொன்றைவிட்டன்கொன்றி, லேயு மவரென்ன வெய்திடுங் காயமே.” என்றும், “ சொப்பனத் தியங்கு காயஞ் சூக்கும மதனாற் றய்க்கு, நற்பயன் றறக்கந் துன்ப நாகுபின் னனவைச் சார்த, லுற்பவ மிவைக ணீங்கி யொன்றையு முணரா

யாடி, நிற்பன சுழுத்தி மேல்வை நிகழ்வசம் காரம் போ
லும்” என்று மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

(இ-து.) கொலைத்தீமை யுடையார் நரகம் அனுபவிக்கு
மிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத்தக அவ்விடத்துண்
டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவ றென்று சாதித்
தது. (ச)

இப்படிச் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்
பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொரு சரீரம்வந்து பொருந்
துமென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்
லாம் நனவிற்கட்கண்ட நினைவாகுமென்ற வார்த்தைக்கு
உத்தரங் கூறுகின்றார்.

காதறரு முருவி துவான் பறத்தலின்றும்
கதற்கியல்பாய்க் காண்ட லானும்
போதுறைவோ னுதியர்கண் முகமாதி
கனவிலியாம் பொருந்தா தானு
மோதுரினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குணமில்
வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம்
வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ
துயிரொனக்கொண் மதித்தே சில்லோய்.

காதல் தரும் உரு இது வான் பறத்தல் இன்று ஆங்கு
அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன்
ஆதியர்கள் முகமாதி கனவிலியாம்பொருந்தாதானும்ஓது
ம்நினைவு அலள-து,—இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்

ட இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந் தன்மை யின்மையானும் கனவின்கண்ணே தோன்றிய சரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற்பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும்து அபிசயமுந்தோன்றக் காண்டலினாலும் பிரமாவாதி யாகிய தேவதைகளுக் குண்டாகிய பலமுகமுதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனவின்கண் உண்டாகாமையானும் சொப்பனதேகத்தை இச்சரீரத்தின்கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது; அதெப்படியெனில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்ட நினைவல்ல; அல்லது தேவதைகள் ஆகாயகவனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற்கேட்ட நினைவென்னில், புராண காவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைகளுக்கு அநேகமுகங்களும் அநேகங் கண்களும் அநேகங் கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம்: ஆகையால் அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல்வேண்டுமே அஃது இல்லாமையால், கேட்டநினைவுமல்ல. ஆதலிற் சொப்பனத்தின்கண் வேறொருதேகம் வருமென்பதே சத்தியம்,

(இ-ம்.) “இவ்வுடல் கனலு டெங்கு மியங்குரு வலவன் றென்ப, ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் டுளநினை வல்லவாகு, மெவ்வமி லிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந்திராதி, திவ்விய வருக்கொ ளைமாற் நிகழ்ந்ததவ் வருவேறென்னே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணுதன கண்டே மாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல்லது வேறொருதேக மென்பது கூடாது. ஆதலின், ஒருதேகத்தின் குணம் மற்றொரு தேகத்தின் கட் சென்று பொருந்துவதேயில்லை; உண்டென்னில், ஒரு ரத்தந்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்தந்திற் சென்று பொருந்தவேண்டும், அஃதின்மையால், இச்சரீரார்தியத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொரு தேகத்திற் சென்று புகுவது மில்லை.

மேல்விடை.—உணர்வார் உயிர்க்குணம் எ-து,—நீ ஒன்றின்குணம் ஒன்றிற் சென்று புகாதென்பது ஒக்கும், இங்ஙன முண்டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட் கன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாலினுடைய குணம்,

மேல்வினா.—நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இதற்கு அன்னியமாய் ஒரு சீவனுண் டென்பது கூடாது. அதேனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி அப்புதேயு வாயு என்னும் இந்த நான்கு பூதமும் நித்தியமாயுள்ளன ; அவற்றுள் வாயு சலனகுணத்தை யுடையது ஆகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டா குதலின் இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித்தோன்றின வென்பது எத்தாற் கண்டதென்னில், மண்கடினமாயிருத்தல்போலச் சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமா

ய் மலந்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் மலநெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சி யுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும், நெருப்புச்சுட் டொன்றுவித்தலின் உதராக்கினி அன்ன பாணதிகளைச் சுட் டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலினாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஒடுதலாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயக்கங் காணுதலினாலும், அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச்சரீர மென்பது பிரத்தியட்சம். பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு மூன்றுங் கூடின விடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல்போலப் பூத சையோகத்தினால் முன்பிலாத மனமுந் தோன்றும். இது வன்றி, நீர் இந்தச்சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டும்; அப்படிக்காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப்பூவும் முயற்கொம்பும் ஆமைமயிரும் மணலிற் றைலமும் உண்டென்பதை யொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர் வெல்லாம் தேககுணமே.

மேல்விடை.—இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக்காணேம் எ-து,—நீ இந்தத் தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான அவதரத்தில் தேகங்கிடக்கக்கண்டேம், உணர்வு அங்குநங் கண்டிலேம், ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பது கூடாது,

மேல்வினா.—பிணமான சரீரத்தில் வாயுநீங்குதலால், அக்கினி அலியும்; அப்பொழுது அறிவுநீங்கெடும்; அவைகள் நீங்கியது எவ்விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினுசியிற் காற்றும் கண்டிலேம்; தொக்கில் வெப்பமும் கண்டிலேம்; ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை : நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமை யடையும்.

மேல்விடை.—வாதம் உறக்கத்து உளது இலை உணர்வு உணர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேச இல்லோய் எ-து,—நீ இங்ஙனம் பிணமான காலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமே யிருக்கவும் அப்பொழுது தேகத்தின்கண்ணே பாம்பு ஏறி வருதலுஞ் சத்து ருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமே கிடத்தலால் வாயுநீங்க அறிவு கெடுமென்பது கூடாது ஆதலிற் கண்மவசத்தால் அவத்தைக டோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப் பிரகாச மன்றி இருளடைந்த புத்தியினை யுடையோய், எ-து.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “உடலின்வேறு யிரோனிந்தவுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி, னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண்டாகு, முடலினுள் வாயுப் போன வுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி, னுடலினுள் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே.” என்றும், சிவப் பிரகாச வெண்பா. “உடம்புநீ யல்லே யுறக்கத்தி லெல்லா, மடங்கப் பிணமாகை யாலே - திடம்படவும், வேறு

தா னுண்டோ விடாதே யருந்துகின்ற, சோறுகாண் கா யச் சமை.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(இ-து.) சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னிய மென்றும், இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்து வானோர் ஆன்மா உளனென்றும் கூறியது, இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும், அவன் இம்மைக்கண்செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீ ரார்தியத்தில் வேறொரு தேகத்தைப்பொருந்தி நரகத் தில் அனுபவிப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது. (ரு)

[இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி
மேல் ஏசுமதவாதி கூறுகின்றான்.]

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது, நீர் கூறியவற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும்; சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற் பாவம் உண்டென்பது ஒக்கும்; எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷனை மனுஷன் கொன்றால், கொன்றவன் நரகத்தழுந்து வான்; அஃது உண்மை. மிருகாதிக்கைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்ப தில்லை. அதேனெனின், மிருகாதிக்கை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் கர்த்தர் படைத்துக் கொடுத்தாரென்று எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்றதென்று

கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்மக்
கீடமையென் செய்வாய் மாந்தர்க்
காசருள்வ தெனவேங்கை யாதியச்சா
திகளவர்கொற் கடங்கு மாறென்
காசடைந்திம் முறையுமொரோர் காற்றிரிவ
தெனமுனஞ்செய் கருமந் தன்னாற்
பேசுமச ராதியுரு வுயிர்களுற
லுண்மையுன்சொற் பிழையா மன்றே.

தேச இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு
நக் கீடம் ஐ என் செய்வாய் எ-து,—ஞானருபியாகிய
நசரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படை
த்தானாகில் மலத்தின்கண் நயால் உண்டாகிய நுண்ணிய
புழுவும் மற்றும் பரமானுவிலும் நுண்ணிய செந்துக்க
ளும் உனக்கென்ன பிரயோசனத்துக்கு வரும், அவைகள்
அப்பிரயோசன மென்னில் கருத்தா ஞானமய னென்
பது கூடாது.

(இ-ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “அறிகிலை நரர்க்காய்
வேண்டி யளித்தனன் மிருக மாதி, யிறையவ னென்றா
யோர் யின்றிட மலமீ தூருஞ், சிறுபுழு வியாய் ருதென்
செய்துவை யதனை நோக்க, வறிவரு நுணிய தேகி யனந்
தநீ யவைபென் செய்வாய்.” என்பதனாற்காண்க.

வாதியுத்தரம்.—சீவன்களிலே சிறியவைக ளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத் தலின், எவையும் பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகார மாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை.—வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆசு அருள் வது எனை எ-து,—மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துள் சிங்கம் புலியானை கரடி பாம்பு தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இதபிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுஞ் செய்தலால் உப காரமாகப்படைத்த தென்பது கூடாது.

மேல்வாதியுத்தரம்.—கருத்தா ஆதியிலே ஒரு மனுஷ ணைப்படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவா கப்பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங் கூற, அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்த லால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷ ருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற் போயின.

மேல்விடை.—அச்சாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமா று என் எ-து,—அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங் காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம் ; சாபந் தவறிற்றென்னில், கருத்தா அசத்த னும்; ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

(இ - ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “வாய்திறந் தலறும் வேங்கை வல்விட முமிழ்பாம் பாதி, நேயமற் றெவர்கூற் றுய நிகழ்வதெ னுலகத் தந்நாட், யேவ னாகிக்கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி, னாயகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ” என்பதனாற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம்.—அங்ஙனஞ் சாபந் தவறிற்றென்ப தில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்கவுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை.—இம்முறையும் காசு அடைந்து ஒரோர் கால் திரிவது எனை எ-து,—நீ இங்ஙனங் கூறிய முறை மையும் பழுதுடைத்தாக ஒருகாலத்திற் பாம்புமுதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினாலும் பசுமுதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினாலும் அதுவும் கூடாது ; ஆதலின், மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாங்களைப் படைத்ததேயில்லை,

(இ-ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “சொல்லின னவர்க்கச் சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே, கொல்லமற் றையவு மீசு னென்றிடிந் கொடுநா சாதி, நல்லவா வோரோர்கா லத் தடங்கலா னவிலச் சாதி, யல்லல்செய் திடலாற் றியோ யறைந்தசொற் பழுதே யாகும்.” என்பதனாற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம்.—அங்ஙனமாயின், கருத்தாபட்ச வாதியாம். சர்வ சேவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி ஊர்த்

தயோனியாகவுந் திரியக்கு யோனியாகவும் படைத்தமை யால்.

மேல்விடை.—உயிர்கள் முனஞ்செய் சருமந் தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழை ஆம் அன்றே எ - து,—ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருவர்க்கு ஒருவர் அநாதி சென்மான் தரங்களிற்செய்த இதாதிதங்களி னுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல் லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம், ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்திய வேதமாகாது அச த்தியவேதமாயிற்று, எ-று.

(இ-ம்.) திருவாசகம். “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து, ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினத்தே னெம்பெருமான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(இ - து.) ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதி களைப் படைத்தா னென்பது அசத்தியமென்றும், ஆன் மாக்கள் கன்மத்தால் நானாருடம் பெற்றது சத்தியமென் றும், கூறியது. (சு)

[இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை
நோக்கி வாயி கூறுகின்றான்.]

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே
சராசரவடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினுற்
பாவம் உண்டென்றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி
கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயி
னும், சிறிது இடத்து உண்டு ; சிறிது இடத்துஇல்லை.
அதுவுமேலே உம்முடைய வசனத்தினாலேதானே அறி
விக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒருவினாவிற்கு
உத்தரம் கூறல்வேண்டும். அஃது யாதெனில், சராசரங்
க ளெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மா
முதலிய சீவன்களை நீர்கொன்று அருந்துகின்றீர். அவற்றி
னால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்னை? கூறும் என்ன,
மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனால்
சரக்கொலையின்பெருகாதிங்ங
னீழிவுதரும் பருவமடை தலினாகீ
ராதியைந்து மீயுந் தூய
வழகியவா னானயின்றோன் கீழெனமே
லாவர்குறைந் தடைபா வத்தான்
முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக்
குறும்பருவ முறையி னுமால்.

அசரக் கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது எ-து,—சராசர மெல்லாம் சீவனாதலில் அசரக் கொலையினாலும் பாவம் உண்டென்பது நிச்சயம், பாவம் உண்டாயினும் சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை கிஞ்சித்பாவம்,

மேல்வினா.—சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசர சீவகொலையிற் பாவங் குறைந்திருப்பானேன் ?

மேல்விடை.—இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙன் எ-து,—அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாத்தலினால் பாவங் கொஞ்சமே,

மேல்வினா.—அப்டிப் பருவத்தினது உயர்ச்சிதாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டார்தம் யாது?

மேல்விடை.—கீராதி ஐந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழ்என மேலாவர் குறைந்து அடைபாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர் எ-து,—பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமய மென்னும் பஞ்சகௌவியங்களையும் உலகின்கண் வழங்கா நிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசுவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்த குலமாக அவனினும் உயர்ந்தகுலமென்று சொல்லப்படாநிற்பர்கள் முழுமல

தேடியாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டா
ளர், பன்றிக்கொலையாற் பாவங்குறைதலின்,

மேல்வினா. — பன்றியிற் பாவங்குறைய வேண்டிய
தென் ?

மேல்விடை. — பன்றிக்கு உறும் பருவம் முறையின்
ஆனால் எ-து, — பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவ
த்தினையுடைய தாகையா லெனக்கொள்க, எ-து.

பசு, பஞ்சகௌவியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி
என்பதற்குப் பிரமாணம். திருநாவுக்கரசு நாயனார்தேவா
ரம். “ஆவினி லைந்து மமர்ந்தாய் நீயே யளவில் பெருமை
யுடையாய் நீயே, பூவினி னுற்றமாய் நின்றாய் நீயே
போர்க்கோலங் கொண்டெயி லெய்தாய் நீயே, நாவி
னடுவுளாயாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வை
த்தாய் நீயே, தேவ ரதியாத தேவனீயே திருவையாறக
லாத செம்பொற் சோதி” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாய
னார் தேவாரம். “மாவையுரித்தனகொண் டங்கமணிந்த
வனை வஞ்சர்மனத்திறையு நெஞ்சனுகாதவனை, மூவருருத்
தனதா மூலமுதற்கருவை முடுகிடுமால்விடையின் பாக
னைப்பாசமுறப், பாவகமின்றிமெய்யே பற்றுமவர்க்கமு
தைப் பாணநெய்தயினான் தாடுபரம்பரனைத், காவலெ
னக்கிறையென் றெய்துவ தென்றுகொலோ கார்வயல்
சூழ்கானப் டேருறைகாணையே” என்றும், சிவதரு
மோத்தரம். “இங்கு மின்சுவை யீயுமி றைஞ்சுவார்க்,

கங்கு மின்ப மடைகைக்குங் காரணம், பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றநன், மங்க லந்தருங் கோவெனும் வான் பொருள்.” என்றும், சிவஞான தீபம். “பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சரபி புகலிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவா, மற்புதமார் திருமகளவ் வில்வமதிற் பொருந்தும் மகிலாரம் பளிதமத ன்னையதனி லுளவாங், கற்பமருஞ் சரரமுத நவநீதத் துதிக்குங் கதிருடனே செந்நெலதன் பாலதனிற் றேன்றுஞ், சொற்பயில்குங் குலியமரை யுற்பலநீ ரதனிற் றேன்றியிடும் ரோசனையு மதலுதரத் துதிக்கும்.” என்றும், காசிகாண்டம். “ஆன் குளப் படியிற் றேன்று மருந்துக டோயப் பெற்ற, ஆன் பயி லியாக்கை கங்கை தோய்ந்ததா மருப்பி னுச்சி, வான் புனற் கடவுட் பேரியா றிருக்கும்வா னிலவு காலங், கூன் பிறை முடித்த செல்வி கொம்பிடை வதியு மாதோ.” என்றும், பெரிய புராணம். “சீல முடைய கோக்குலங் கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன், கால முழுது முல கனைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராகு, நீல கண்டர் செய யசடை திருத்தர் சாத்து நீறுதரு, மூல மவதா ரஞ்செ ய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்னே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம். “ஏறு தமேட்டுக் கிரண்டுதுலை யிட்டாற்போற், பேரூயே னங் கோழிப் பேரிட்டு - மாறாத, புன்மக்கள் வாயிற் புலையர்

மலமிறைக்க, நன்மக்கள் கண்டு நகும்.” என்றும், “பன்
 நிதுன் மலமுன் டாலென் பரந்துறு துடல மெங்கு,
 மென்றிருத் தனையோ பேதா யினத்தது பருக்கு மாறே,
 னன்றியு நோய ருணு லபத்திய மடையக் கண்டு, முன்
 றனு னுணராய் நாளு முண்டனை மலமீ துண்மை.” என்
 றும், “அசுத்தமா மலத்தை யேதின் றவற்றினு லுடலந்
 தாங்கு, மசுத்தமாம் பன்றி யாதி யருந்திமா நரகத்
 தாழு, மசுத்தருஞ் சுத்தர் போல வருவருப் புடைய
 ராகி, யசுத்தமா நிலத்திற் கீரை யாதிதி தென்ப தென்
 னோ.” என்றும் “கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்
 தைத் தின்னும், வீறுடன் கழுதை நாயை விரும்பியே
 தின்னா தென்கொ, தேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் நீதான
 மலமா மெல்லாம், வேறுமோர் நரகத் தெல்லை விதிக்கவு
 மிவர்க்கு வேண்டாம்.” என்றும். “தம்மினு முயர்ந்தோர்
 கீழோர் தமதிலத் தறலுண் டாறோ, லம்மவங்கவருங்
 கீழென் றவர்மனைப் புனலு முண்ணு, விம்மனி தர்கடாஞ்
 சீச்சி யினர்தம் மலத்தை யுண்டு, விம்முடற் பன்றியாதி
 விரும்பியுண் டெவ்ப்ப தென்னோ.” என்றும் வருவனவற்
 றும் காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப்
 பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “கொலைவினைய ராகிய மாக்
 கள் புலைவினையர், புன்மை தெரிவா ரகத்து.” என்றும்,
 சிவவாக்கியர். “புலையரைப் புலையொன்னும் புத்தியற்ற

மாந்தரோ, புலையனார்ம லம்புசிக்க நாடுமீது புத்தியோ,
புலையருக்கு னொக்குமும்மை யென்றுரைத்த புல்லரும்,
புலைய ராகி நரகினுட் புகுவ னாயராணையே” என்றும்,
“ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவரவென், றாய்வானே
நூலின் பயனறிவான் - பேய்வாமுங், காடே கரப்பவர்
தம் மில்லங் கடும்புலையன், வீடே விடக்குண்பான் வீடு”
என்றும், பறையரைப் பறைய றொன்று பறைந்திடு மனிதர்
கேளீர், பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசி
ப்ப தென்னோ, கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக்கலத்தி
னிட்டு, மறையவே வைத்துத் தின்னு மனிதரோ பறையர்
கண்டீர்” என்றும், “புலையென்னும் புலைதீரப் புனலென்
னும் புனன்மூழ்கி, யலைகின்ற முழுமூட ரறிவென்ன வறி
வென்ன, புலையன்றன் மலமுண்ணு மெமையுண்ணும்
புலையர்க்குக், குலமென்ன நலமென்ன கூகுவென் றன
கோழி” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினை யுடையது
என்பதற்குப் பிரமாணம். திருவிளையாடல். “அன்
றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற்றோயா, தெ
ன்றுமே லாக வோங்குந் தலைவநீ யிழிந்த பொல்லாப்,
பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்க கெல்லா, மொ
ன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே”
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(இ - து.) சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்
தூற் பசு உயர்ந்த தென்றும், பன்றிதாழ்ந்த தென்றும்
கூறியது. (எ)

[இப்படிக்கூறிய சைவ சித்தாந்தியை நோக்கிப்
பின்னும் வாய்கூறுகின்றான். பசுவும் பன்றி
யும் மிருகசாதி யபேதமாயிருக்கப் பருவபே
தம் வருவானே னென்றவளவில் அவனைநோ
க்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா
னுடனொலின் மொழிந்த வானுஞ்
செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்படுமாங்
கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு
நிறைவினொடு குறைவெனவான் பன்றியிவற்
றருங்கொலைக்க ணிகழும் பாவ
மறிஞரீவை யெனக்கொலைமை யசரமதிற்
குறைதருமென் றறைவ ரன்றே.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் எனலின்
மொழிந்த ஆனும் செறி மலப் பன்றியும் மிருகம் எனப்
படும் எ-து,—வேதாகம விதிகளை அறிந்த பிராமணரும்
அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுவசாதி யென்றுசொ
ல்லப் படுதல்போல முற்கூறிய நிருமலதேகியாகிய பசு
வும் சமலதேகியாகிய பன்றியும் மிருகசாதியென்று சொ
ல்லப்படும்,

பாவம் ஆங்கு அவர்கொலையில் திகழாநிற்கும் நிறைவி
னெடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங் கொலைக்
கண் நிகழும் எ-து,—இங்ஙனம் பாவமானது மனுவத்க்
கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக் கொலை
யிலே குறைந்தும் இருத்தல் போல, மிருகங்களுள் பசுக்
கொலையிலே ஏறியும் பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும்
இருக்குமெனக்கொள்க,

இவை என அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று
அறிஞர் அறைவர் எ-து,—இத்தன்மைபோலச் சரக்கொ
லையிலே பாவமேறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும்
இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர், எ-து.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய
என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “அரணாதி
யொருமூவ ரமனோசர் மருமானு, மொருவாமலுறைவார்க
ளுமையாதி மடவாரு, மரிதாய மறையோர்களுடலாவி
னுடலார்வ, மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே”
என்றும், காசிகாண்டம். “உறுபுல னடக்கிவேத நெறிவ
ழி யொழுதி நின்ற, வறுதொழி லோருமானங் குலமொ
ன்ற மவரு ளாய்ந்து, மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந்
திரமனைத்தும் வைத்தேன், நெருவிடை யவிக ளியாவுந்
தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.” என்றும் வருவன
வற்றாற்காண்க.

(இ-து.) பிரமகத்தி கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக் கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல்போலப், பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது. (அ)

[பின்னும் வாயியை நோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையு மென்பதற்கு மேலும் ஒருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.]
அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற் குறைப்பினுயி ரகலா பாவங் குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதிக்களித்துணவக் கொலைமை தன்னோ டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந் தழியுமன்னோர் கூட்டொ னாதா னன்றறிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா லுதைப்பதெவ னலமில் லோயே.

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை எ-து,—தாழ்ந்த பருவத்தினாலே அசரக்கொலை பாவங் குறைந்திருக்குமென்பதன்றியும், பின்னும் ஒருவிதத்தாலும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்று கூறப்படும், அது எதி னுலென்னில், அசரவடிவங்களானவை சரவடிவங்களைப்

போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்குமிடத்து நாசத் தை யடையாது பின்னும் கிளைத்தெழுதலானும் தறித்த கோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்ந்த லானும் அக்கொலையால் வரும்பாவஞ் சரக்கொலையிற் போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

(இ-ம்.) புலான் மறுத்தல். “மரக்கோட்டைக் காதி வந்து வைத்தான் மரமு, மரக்கோடுந் தானிரண்டாய் வாழுஞ் - சரிக்கின்ற, வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத்தான் மற், நீருயிர்தா னுமோ வியம்பு.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படி அசரக் கொலையாற் பாவம் அற்பமாய் வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீராந்தியத்தில் அநேகமாகச் சுமக்கும், அஃதன்றியும், அசர முயற் சியா னுண்டாகுஞ் சரக்கொலைகளும் அனந்த மாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனுபவியாது நீங்குமா றெங் கனம்.

மேல்விடை.—அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக் கொலைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவாதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து அழியும் எ-து,—ஒரு விவேகியானவன் அசரப் தார்த்தங்களை வேதாகமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னாட்டிப் பின் னுண்பானாகில் அன்னம் காய் தழை முதலிய அசரக்கொலையால் வருந்

தோஷமுமற்று உழுதல் கூலிவேலைசெய்தல் வாணிபஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங் கூறல் வீடு தூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்பு மூட்டல் தண்ணீர் கவர்தல் நெற்குத்துதல் என்பனகூடப் பத்துவிதத்தான் வறும் பாவமும் அவ்வவ் காலத்தில் நடமாதுலின் அவனுக்குச் சரீரார்த்தியத்திற் சமக்கும் பாவமே இல்லை.

(இ-ம்.) சைவசமயநெறி. “தேவரதிதியன நேசிகர்க்கென்றட்டவன்னன் - தேவருல கத்தமுத மென்” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “தலத்துழல் கூலி வேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை, குலைத்தசொற் கூட்டுங் கோபமசத்தியங் கூற லுள்ளு, மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக் கனி ரரிசி யென்றே யிலக்கணத் தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற் பாவ மீட்டும்.” அன்றியும், “தேசுறு சிவாதிபூசைக்கெனவிவை தம்மைச் செய்யி, னுசமாம் பாவ பேதந் தம்மையே நாடிச் செய்யிற், பாசமா நரக பேதப் படுகுழிப் படுத்தி யென்று, மூசல்போ லுழல்வித் தாக் குந் துயரினுக் களவு முண்டோ,” அன்றியும், “அட்டமுததனைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா, லிட்டிமிக் கதனை யுண்கை யமுதமீ யாதே யுண்கை, கட்டமுங் கடுவு மாலி கழிந்தலுன் காயந் தானு, மொட்டியே யுடலிற் றேன்றும் புழுவுமென் றெழிக வோர்ந்தே” அன்றியும், “இறவா திருக்கச் செய்யுமருந் தியாதே யெனினு மில்லகத்துத், இறவா திருந்தார் மூவரொடுந் துய்த்தல்

கடனே துயக்குற்றுப், பிறர்சொல் பழியும் பேணாதே
பெரியோர் தமக்கு நானாதே, சிறிது மிரக்கஞ் செய்
யாதே தானே யருந்துஞ் சிதடனுமே,” என்றும்; காசி
காண்டம். “தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த
சேடநல் லமிர்நினு மினிதா, மியாவனோ யெனினு மதிதிய
ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக், கூவல்போ லாழ்
ந்த பாழ்வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்த வெண்
சோறு, நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்
றிடு மென்பர்நன் குணர்ந்தோர்.” அன்றியும், “உம்பர்
வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார், தம்பசிக்கன
றணிப்ப நனிதுய்த்த விவரை, வெம்பு கண்டக ருளத்தின்
மிக வெம்மைபுரியுங், கும்பி பாகநர கத்திடை குளிப்ப
வெறிவாய்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்
தால் குருவாதிக்கு அற்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. — அன்றோர்க்கு ஊன் ஊட்ட ஒணுது
எ-து,—குருவாதி நால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க
வொண்ணாமையின், அதுசெய்தலிற் சரக்கொலைமை நீங்கு
தல் கூடாது; அதென்போல வெனில், ஒருவன் ஒரு குற்ற
ஞ்செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும்பொருட்டு இராஜாவைப்
பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப் பிரீதி
யில்லாத காரியத்தைச் செய்து கொண்டு போனானே
யாகில் முன்பு அவன் செய்த குற்றமுந் தீராது பின்புந்

தண்டிக்கப் படுவான். அதுபோலப் பிரீதியில்லாத மாமி சத்தை ஈசராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக் கொலைமையுந் தீராமல் அநாற்பிதமாதலின் அதிபாதக மும் வரும்.

மேல்வினா. — மாமிசம் ஈசராப்பிரீதி யன்றென்பது கூடாது ; முன்பு கண்ணப்பர் நிவேதித் திருத்தலின்.

மேல்விடை. — நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனை செருப்பால் உதைப்பது எவன்நலம் இல்லோயே எ-து,— கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்திபெற்று லொன்பது சத்தி யம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதே னென்னில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத் தில் செய்த தபோ பலத்தினாலே ஒருகாலத்திற் காளத்தி யீசரரைக் கண்டமாத்திரத்திலே பேயின்கட் பிடியுண்டா னொருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தி யீசரருடைய சரித்திரமாக நின்றலால், அவர் க்கு மோகஷங் கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இதுபாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாகாது என்று ஒருகாலங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர். அவர்முன்பு பழகியிருந்த பழக் கத்தைப் பின்னும் பக்தி மிகுதியினாற் செய்தனர். அவர் போல ஒருவன் ஈசரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய்நீரால் அபிஷேகம் பண்ணிச் செருப்புக் காலால்

உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும், அப்படியுஞ் செய்யலா
மென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன்போய் விழும்
நாகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவருமில்லை, ஆதலின் கண்
ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல்
கூடாது, மிகுதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே, எ-று.

(இ - து.) எவ்விதத்தாலும் அசரக்கொலையிற் பாவங்
குறையு மென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசராதி பூசை
யாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்க
ளுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர் செயல் பத்தியென்
றும் கூறியது. (சு)

[பின்னும் வாமிசை நோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை
விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று
மேலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.]

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ
ருளரொனிலிஞ் ஞாலத் தூடே
கலந்துமுத்தி யடையுநர்க்கெல் லாமதுவோ
கதியுலகங் கடந்த பத்தி
வலந்தனைநீ விதியெனக்கூ றுதல்பழுதான்
றனையிமய வரைமா துக்கிந்
நிலந்தனிற்பத் தினா முதலாஞ் சந்திகட்கும்
வரைவெனினீ நிகழ்த்தறீதே.

நலம் தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உளர்
எனில் இஞ்ஞாலத்தூடே கலந்து முத்தி அடையுநர்க்கு

எல்லாம் அதுவோ கதி உலகம் கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக் கூறுதல் பழுது ஏ - து,— உலகத்தின்கண் ஓரொருவர் பத்தியிக்குதியாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமாணித்தல் கூடாது; அதே னெனில், சண்டேசுர நாயனார் பிதாவைக் கொன்று முத்தியடைந்தா னென்றும், சிறுத்தொண்ட நாயனார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தா னென்றும், அதுவே வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக் கொன்றும் முத்தியடைவாரில்லை; அப்படிப்போல இப் பொழுதும் ஒருவனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்த தாயினும், விசேடித்து ஒருகருமத்தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒரு வர் பத்திமையாற் செய்தபடி தானுஞ் செய்யவேண்டு மென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்னோர் சரித்திரத்தைப் பிரமாணித்தல் கூடாது. மேலும், விதிமார்க்கத்தை யொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும் பிரமாணிக்க வொ ண்ணாது. அதெப்படி யென்னில், ஓரோரியின் கண்ணே மிகுந்த வெள்ளமானது ஒருகாலையில் நடுவே முறித்துக் கொண்டு சென்ற தாயின் அதுவே ஏரிக்குக் கலிங்கென்று விடுவாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அதுபோலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயி னோர் செய்த உலகாதீதமாய சிவானுக்கிரக வலியினை யுடைய மிகுந்த பத்தியை நாளும் விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பலென்பது, மிகுத்த சூற்றமென்று அறிவாயாக.

(இ-ம்.) “வெள்ளமிகுத் தேரிநடுவுடைத்தோடினது
கலிங்காய் விடுகி லாரப், பள்ள மடைத் திருபுறத்துங்
கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல, வெள்ளமிகுத் தறி
வெழலாம் பத்திமிகுத் தமையானொன் றொருவர் செய்
யிற், நெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்று பின்னும் புரி
குவரோ தெளிவி லோயே” என்னும் மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதி
யில்லை யென்பது கூடாது; ஈசுராபின்னமாகிய உமாபா
மேஸ்வரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை.—இந்நிலந்தனில் பத்திரை முதலாம் சத்
திகட்கும் வகைவெனின் இமயவகை மாதுக்கு நீ ஊன்
றனை நிகழ்த்தல் தீதே எ-து,—தம்பனம் மோகனம் உச்
சாடனம் வசியம் ஆகருஷணம் வித்துவேஷணம் பந்த
னம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்டகன்மங்களை
யுங் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் பத்திரையாதிய அனந்த
சத்திகளில் ஒவ்வொரு சத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச்
சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின்
அவர்கட்குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்
செய்து அச்சத்திகளது பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங்
கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவேதிப்பார்களாதலின், எல்
லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உலகத்தின்கண் உயிர்களை
யெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய முப்பத்திரண் டறங்களை

பும் வளர்க்கும் பேராளியையுடைய உமாபரமேசுவரிக்கு
நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்னவார்த்தையே
அதிபாதகம், எ-று.

(இ-ம்.) “மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திகடேவர்க
ளெவர்க்கும் வழங்குறாரு, னண்டியிருந் துளபூத பிசாசங்
கட் களித்திடுவ ரதனை நீயுங், கண்டிருந்து முமைக்கு
ரைத்தா யதிபாவ மென்கருமங் கருதினோ ருன்-கொண்
டவண்குழ் பூதாதிக் கிடுவரன்றிச் சத்திகள்பாற் குறுகா
ரன்றே” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(இ-து.) பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறி
யாகக் கொள்ளொணுதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச
நிவேதனம் அயோக்கிய மென்றும் கூறியது. (க0)

[இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியைநோக்கிப்
பின்னும் வாயி கூறுகின்றான்.]

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு அற்பிதமாகா விடினும்
அச் சத்திகளது பரிசாரக பைசாசங்கட்கு இடிதலினாலும்,
சரக்கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சுடுகிலும் பாணை
வேகல் பிரமாணம்போலு மென்றாயாகில் அது கூடா
தென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

திதிலசத் திகட்குழந்தோ ரிடுமுணை

டமரரன்றிச் செறிபூ தாதிக்

காதலின்மற் றவையுணலா னகலினுமக்

கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான்

மீதலத்து மசுரிராக் கதருமுண்ப
 ஞுனதனை விரும்பா றொன்றுஞ்
 சோதிமணி முடியமுதா சனார்கரத்தன்
 மையினாற்பூ சுரரைப் போலும்.

திது இல சத்திகள் சூழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு
 அமரர் அன்றிச் செறி பூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உண
 லான் அகலினும் அக்கொலைமை முழுது அகன்றிடா ஆல்
 ள-து,—குற்றமற்ற பத்தினாயாதி சத்திகளிடத்து அட்ட
 கன்மங்களைப் பெறுவோர்கள் அவரது சமுகத்துள்ள தே
 வகணங்கட் கன்றிப் பூதபைசாசங்கட்டு மாமிசம் நிவே
 திப்பதுண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம்
 நீங்குமென்பது கூறினை, அதுகூடாது; அவ்விடத்துண்டா
 கிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலை
 மை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது; அதெப்
 படி யென்னில், ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயி
 ருக்கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவை வழிபட்டு அவனது
 கருணையாற் நீர்த்துக்கொண்டானாகில், இராசாவுக்கு மிக
 வுந் துவேஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செ
 ய்தவன் இராசாவின் வாயில்காப்போன் அனுசரணை
 யாற் நீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது; அவர்களாற் நீரு
 மிடத்தும், கிஞ்சித்மிதஞ் செய்வதொழிந்து முற்ற முழு
 தும் பரிகரித்தல் கூடாது, குற்றமுழுதும் பரிகரிக்க நினை
 க்குமிடத்து அவர்களுக்குங் கூடவே தண்டனைவரும்,

அப்படிப் போல நாம் அசுரத்தினுல்வரும் அற்பபாவத்தை ஈசரப் பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக் கொண்டோமாயின், ஈசரப் பிரீதியல்லாத சரக்கொலைத் தோஷத்தைச் சத்தியபரிசுனை பைசாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவேனென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும் அந்தப்பிசாச கணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளுந் தங்களுக்கு ஈசரன் அமைத்த முறைமை யொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின் அவர்களுஞ் சனனமரணப்பட்டு வருந்துவா லென்பது நிச்சயம்.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “யாதொரு தெய்வங் கொண்டதெய்வமாகியாங்கே, மாதொருபாகனூர்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள், வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யு, மாதலா னவைகளில்லா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—துர்க்காதி சத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது யோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின்கணிநுந்துள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது அயோக்கியம்.

மேல்விடை.—மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதிமணிமுடி அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சரத்தன்மையினுல் பூசுராபப் போலும், எ - து,—வானுலகத்தும் அசுர ராக்கத பூத பிசாசாதிக

ளே மாமிசபக்ஷண யோக்கியர். பிரகாசம் பொருந்திய மணிமுடிகளைத் தரித்துள்ள தேவர்களாவார் அமுதபக்ஷண யோக்கியர்,

அத் தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்க வொண்ண தென்பதற்குப் பிரமாணம் அதுமானம், அஃதெங்ஙன மெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை தேவத்தன்மை யுடையவர்க ளாதலின். எங்கே தேவத் தன்மை யுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் பூசுரர்போலும் ஆதலின், தேவர்கட்கு மாமிசநிவேதனம் அநாற்பித மென் றறிவாயாக, எ-று.

(இ-து.) சத்திகள் பரிசன பைசாசங்கட்கு மாமிச நிவே தித்தலாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அற்பிதமென் றும், தேவப்பிராமணருக்கு மாமிசம் அநாற்பித மென் றும் கூறியது. (சக)

[இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாயி கூறுகின்றான்.]

நீர் இங்ஙனக் கூறிய அதுமானத்திலே தோஷமுண்டு வியாத்தி யின்மையின். அஃதெங்ஙன மெனின், சபக்கமா கிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாவண்ணமை நியமமில்லை, யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்றவளவில் உத்தரக் கூறுகின்றார்.

பூசுரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன் றருந்தலின்விண் புகுதா நிற்பர்

கோசமெடுத்த துரைநவீற்று சிரியர்சிறுர்க்
இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன
ராசமிகு துயர்வினைத்து மிதமதுவாப்
பொருள் பெறலி னரியவேத
வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த
சீவனும்பெற் றுய்த லாலே.

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசுரருக்கு இழிவு
இலை வின் புகுநாநிற்பர் எ-து,—பூசுரர் யாகத்தின்கண்
சீவகொலைபண்ணிப் புலாலுண்டோர்களாயினும் புலாலு
ண்டோர்கள் அடையும் பாவத்தினை யடையாமல் அத
னால் மிகுந்த புண்ணியராதித் துறக்கலோக மடையாநிற்
பர்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும் புலாலுண்டதே
யில்லை.

மேல்வினா.—பூசுரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்
தும் புலாலுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய
வேண்டியதென்?

மேல்விடை.—கோசம் எடுத்து உரை நவீற்று ஆசிரியர்
சிறுர்க்கு இதமது பின்கொடுப்பான் முன்னர் ஆசுமிகு
துயர்வினைத்தும் அது இதமா பொருள் பெறலின் அவர்
வதைத்த சீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப்
பெற்று உய்தலாலே எ - து,—புத்தகத்தின்க னுண்டா
கிய சத்தங்களைப் பள்ளியின்கட் சிறுவர்கட்கு ஒதுவிக்கும்
உபாத்தியாயரானவர் அன்னோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை வி

னைக்கும்பொருட்டு முன்னர் அநேகங் குற்றமாகத்தோன்
றும் துக்கங்களை வினைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள்
அவற்றினை மிகவும் இதமாகக் கொள்ளுதலின் உபாத்தியா
யரும் பொருள்பெற்றுச் சுகமடைதல் போலப் பூசுரர்
யாகத்தின்கட் கொன்ற சீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை
யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேதவோசை முழங்கு
தலையுடைய தெய்வலோகத்தை யெய்திச் சுகமடைத
லால் யாகம்புரிந்த பூசுரரும் பரமேசுரனது அருளினாலே
வா னுலகம்புகுந்து உய்யாநிற்பர்கள், எ-று.

(இ-து.) யாகத்தின்கட் பூசுரர் விதிபுரிதலாற் பாவமில்
லையென்று கூறியது. (கஉ)

[இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியைப்பின்னும்
வாமிநோக்கி யாகநிமித்தம் இறந்தசீவன் சொ
ர்க்கமடைவது எவ்விதத்தானென்று வினாவ
மேலுத்தரம் கூறுகின்றார்.]

உய்ந்திடுமம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா
னவ்வுன்றாய் துறலாற் சுத்தி
தந்தமறை மந்திரராத் றழல்விடங்கெட்
டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வு
னிந்தடைவு புரியவுனக் கிருமறைகூ
றாதுயற்றற் கியம்பா நிற்கு
மந்தவுடை யிறைமொழியன் றுரணத்துக்
கதுவிருத்த மாகை யாலே.

உய்ந்திடும் அம் மகத்து அவிமுன் பரன் கொளலான்
எ-து,—யாகத்தின்க னிறந்துள்ள சீவன் சொர்க்க மடை
பும், அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்
றுள்ள தேவர்கட்கு முறைதவிராது பின்பு அவிப்பாகம்
கொடுத்தலின்,

உருத்திராவிப்பாக முதலென்பதற்குப் பிரமாணம்.
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்தேவாரம். “கட்டகாட்டினட
மாடுவ நியாவர்க்கும் காட்சியுண்ணார், சுட்டவெண்ணீற
ணின் தாடுவர் பாடுவர் தூயநெய்யால், வட்டகுண்டத்தி
லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வா, ரட்டக்கொண்டுண்
பத நின்றோமே னுமிவர்க் காட்பட்டோமே.” என்
றும், பெரியபுராணம். “வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வே
வுறுமோ வெனும்ன்பா, னையுமனத் தினிமையினி னையமிக
மென்றிடலாற், செய்யு மறை வேள்வியோர் முன்புதருந்
திருந்தவியி, னெய்யும்வரி சிலையவன்றா னிட்டலு னெனக்
கினிய.” என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—நன்றாயிற்று முன்னந் தேவாற்பிதமல்ல
புலாலுணவென்று சாதித்தல் வேண்டிப் பிராமணனைத்
திட்டாந்தங் கூறினீர். அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசிக்கு
ன்ற ரென்பது கொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தே
வாதிபராகிய உருத்திரற்கு மாகுமென்றீர். முதல் ஆகா
தென்ற தேது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசேடம்
யாது?

மேல்விடை.—அவ் ஆன் தாய்து உறலால் எ-து,—யாகத்தின்கணிஞ்ந்த மாமிசமும் யாகமல்லாத விடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்த மாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா.—யாகத்தின்கண் ணிருந்த மாமிசம் யாதினாற் சுத்தியடைந்தது?

மேல்விடை.—சுத்தி தந்தமறை எ-து,—அது வேதமந்திரத்தாற் சுத்தியடையும்,

மேல்வினா.—அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுருமாறி மாக்கறி ரூபம் அடையவேண்டும், அஃதின மையாற் சுத்தியடைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை—மந்திரரால் தழல்விடங் கெட்டு உரு இருக்குந் தன்மைத்து அவ் ஆன் எ-து,—மந்திரவாதிகளினாலே அக்கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச் சுத்தி தம்பனையடைந்ததுபோலவும் மந்திரத்தாற் றடைபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்களெல்லாம் ஒருவரை மிகக்கொல்லுந் தன்மை கெட்டதுபோலவும் வேள்விக்க ணிருந்த புலாலும் மாமிசத் தன்மைகெட்டு நிருமலத் தன்மையடையும்: அப்படி யாதலின் அது உருத்திராதி தேவாற்பித மாம், அதனாலே அந்த வுடலத்தின்கணிஞ்ந்த சேவனுந் திவ்விய போகத்தை அடையும். அப்படிப் பரசீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்வி முடித்த பூசாருந் திவ்விய பதவிக் கனுகூலமாகிய சிறப்பினை அடையாரிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனார்தேவாரம். “பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்புஞ், சிறப்பர்வாழ் தில்லைச்சிற் றம்பலமேய, பிறப்பில் பெருமானைப்பின்றூழ் சடையாணை, மறப்பிலார் கண்டிர் மையநீர் வாரோ” என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். “சிந்தையைத் திகைப்பி யாதே செறிவுடை யடிமைசெய்ய, வெந்தைநீ யருளிச் செய்யா யாதுநான் செய்வ தென்னே, செந்தீயார் வேள்வி யோவாத் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே, யந்தியும் பகலுமாட வடியினை யலசங் கொல்லோ.” என்றும், சுந்தரமூர்த்திகளாயனார் தேவாரம். “ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந்தானா யுயர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய்ப், பொருமேவுக டலாகிப் பூதங்க னைந்தாய்ப் புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னனைத், திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்தக்க வந்தணர்க ளோதுநக றொங்கும், கருமேதி செந்தா மரைமேவு கழனிக் கானாட்டு முன்னூரிற் கண்டுதொழு தேனே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம்.—இப்படி நீர்சொன்னது சத்தியம். யாவனொருவனாகினுஞ் சரக்கொலை பண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்தினாலே சுத்திபண்ணி அவற்றினானைத் தேவாற்பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக்குறித்துக் கொன்று தின்றானாயின் அவன் நரகத்தழுந்துவனென்பது உபயமதசித்தமே. ஆதலால், நாமும் மந்தி

ரோபதேசத்தினுற் பசுவைச் சத்திபண்ணி அதனான் புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமூகத்துள்ள ஈசுராத் தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசாதங் கொள்ளுதலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையாதலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

மேல்விடை.—இந்த அடைவு புரிய உனக்கு இருமறை கூறுது எ-து,—நம்முடைய வேள்விபோலப் பசுப்படுத்து வாமபூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின் மையின் அப்படிச்செய்தல் கூடாது;

மேல்வாதி யுத்தரம்.—வேதவிதியில்லாதது கொண்டு நமக்கு ஒருகுறை யில்லை. பசுப்படுத்து மாதாவுக்கு அற்பிதம் பண்ணலாமென்று வாமதந்திர விதி தழுண்டு.

மேல்விடை.—இயற்றற்கு இயம்பாரிற்கும் அந்த உரை இறைமொழி அன்று எ-து,—அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசுரவாக்கிய மன்று.

மேல்விடை.—வாமதந்திரம் அஈசுர வாக்கியமென்பது எதினால்?

மேல்விடை.—ஆரணத்துக்கு அதுவிருந்தம் ஆகையாலே எ-து,—நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு

உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலினெனக் கொள்க, எ-று.

(இ - து.) வேள்விக்கணிதந்தீவன் சொர்க்கமடையு மென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி யன்றென் றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவரவாக்கிய மன்றென்றும் கூறியது. (கங)

[இப்படிச்சொன்ன சைவ சித்தாந்தியை

நோக்கி மேல் வாயி கூறுகின்றான்.]

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அநீசுவர வாக்கியமாவ தில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அநீசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும், அவனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆகியவெக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற்

றுளதெவற்று மடங்கா தாத

லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற்

றுளதிழுக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி

வாகுறவுண் டதைமதியே லருளான

கமவேத வழிவந் தோர்க்குண்

டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு

மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட் டேரோ.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்று உளது எ வற்றும் அடங்காது ஆதல்மறையாதி ஏகன் உரை எ-து,—

உலகின்கணுள்ள பலசமய நூல்களும் மிருதி புராண கலை ஞானாதிகளும் வேதாகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்க ளாதலானும் அவைகளில் முடிந்தபொருள்களை வேதாக மங்கள் ஒரோவிடத்து எடுத்துக்காட்டுதலானும் வேதா கமத்துட் டிணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அத்தமாகையினனும் வேதாகமங்க ளிரண்டுமே ஈசுவர வாக்கியம், அதெப்படியென்னில், இராசாவின் வாயிற் கணக்கிற் கிராமவழிக் கணக்குகள் அளவிடப்பட்டு அக் கிராமவழிக் கணக்குகளின் இராசாவின் வாயிற் கணக் குகள் அளவிடப்படாமைபோலு மெனக்கொள்க;

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “அருமறையா கமமுதனா லனைத்துமுனைக் கையினு லளப்பரிதா மப்பொருளை யர னருளா லணுக்க, டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந் த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ்சாதித்து, மிருதிபுராணங்கலைகண் மற்று மெல்லா மெய்நூலின் வழிபுடையா மங்கம்வே தாங்கஞ், சுருதிசிவா கமமொழி யச் சொல்லுவதொன்றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறை யோ சொல்லொணாதே” என்றும் மற்றும் வருவனவற் றற்காண்க.

மேல்வினா.—எல்லாச் சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாகமத் தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத் தை வேதாகமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விடை.—இயம்பும் அவற்று உளது இழக்கென்று எ-து,—உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள்

சொல்லும், சொல்லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துகியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமெருத்தலின்;

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “நல்லா நெனப்படுவ தியா தெனின் யாதொன்றுங், கொல்லாமை சூழு நெறி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம்.—அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்றோர்க்குத் தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும். நாதாந்திகளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளையடைந்து உலகின்கண்ணே வந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை.—எவர்க்கும் சித்தி வாகு உற உண்டு அதை மதியேல் ஏ-து,—உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்னோடு சமமான பாஷாண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின்கண்ணே துர்த்தேவதை பூதபைசாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்மபலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத்தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக்குண்டான சத்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின், உன் சமயத்துக்கு மாத்திரமுண்டாய் மற்

ரோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, சித்தி பிரதானமாக நாட்டவேண்டும்; சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விடுவிடு;

மேல்வினா.—சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில் எல்லாச்சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னுது உம்முடைய வேதாகமஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்?

மேல்விடை.—அருளான் ஆகம வேதவழி வந்தோர்க்கு ஓகைதரும் பிரமசித்தி உண்டு எ-து,—திருவருள் துணையாக வேதாகம வழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரானும் கிட்டுதற்கரிதாய் நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாய் பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்;

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “அருளிஞ லாக மத்தே யறியலா மளவினாலுந், தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தி யாற் சிந்தை யுள்ளே, மருளெலாரீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா, விருளெலா மிரிக்க லாகு மடியரோ டிருக்கலாமே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

சுத்தமுத்தி யடைந்தாலொழிந்து யாவனெருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமேயல்லா தின்பமில்லை என்பனகுறித்து “ஓகைதரும் பிரமசித்தி” யென்று கூறினானெனக் கொள்க.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற லரிது.”

என்றும், திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். “செல்வநெடுமாடஞ் சென்றுசேனோங்கிச், செல்வ மதி தோயச் செல்வமுயர்கின்ற, செல்வார்வாழ்தில்லைச்சிற்றம் பலமேய, செல்வன்கழலேத்துஞ் செல்வஞ்செல்வமே” என்றும், திருமந்திரம். “ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென் னும் பாசங், கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன்றுனே, னழிந்தாங்கினிவரு மாக்கழும் வேண்டேன், செழுஞ்சால் புடையசிவனைக்கண் டேனே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “விடையின்மேல் வருவானே வேதத் தின் பொருளானே, யடையிலண் புடையானே யாவர்க்கு மறியவொண்ண, மடையில் வானைகள்பாயும் வன்பாத் தான் பனங்காட்டேர்ச், சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சா ராதார் சார்வென்னே.” என்றும், திருவாசகம். “நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச், சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருள் சேரும்வண்ணங், குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக், கறியும்வண்ண மருளிபவா றுர்பெறுவா ரச்சோவே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “இம்முறை யமரரு மிடுக்க னெய்துவர், தம்மினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுன்னி, யெம்முறை யானுமெய்யிடுக்கனே துவே, செம்மைய செல்வமே சிவா னுபூதியே.” என்றும், தத்துவாமிர்தம். “மூவகோமுதன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ், சாவ தோடுறு சனன மென் சாகரத் தழுந்தி, மேவுபாதிபிற் பட்டுநாண் மிகுதி யுற் றழியுந், தேவர் தம்பதந் தீதென மிகவெறுத் தன

னால்.” என்றும், சொருபானந்தசித்தி. “ஆதலா னறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் றின்ற, பேத மில் பிரம மொன்றுமே காண்பான் பெறும்பே ரின்ப மாய்ப் பிறத்தல், சாதலற் திருக்கு மகனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க, வாதரித் தறியா ரற்பமே விரு ம்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க, இத்தன்மையுடையன வேதாகம நெறிகளாதலின், அவைகளே அதிகமென்றதெனக் கொ ள்க.

மேல்வினா.—ஆனால் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமாயி ன் அச்சித்தி அப்பிரத்தியக்ஷமே; எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா.

மேல்விடை.—ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிது என்று உளத்துள் தேரோ எ-து,—வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரணவஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவச மாகாத சித்திகள் உலகத்தின்கண்ணே இல்லை, அஃதெ ங்ஙனமெனின், பூச்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஒருவனுக்கு ஓர் கிராம மணியவிசாரணை இன்மையால், அந்தக் கிராமாதி காரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொ ல்லவேண்டுவதில்லை; அதுபோலுமெனக்கொள்க, எ-று.

(இ-ம்.) திருவாசகம். “மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே வானவரும்மறியாமலர்ப் பா தம்வணங்குது மாகாதே, கண்ணிலிகால மனைத்தினும்வந்

த கலக்கறு மாகாதே காதல் செய்யும்மடி யார்மன மின்று
களித்திடு மாகாதே, பெண்ணலி யானென நாமென
வந்த பிணக்கறுமாகாதே பேரறி யாதவ நேக பவங்கள்
பிழைத்தன வாகாதே, யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்
தெனெ யெய்துவ தாகாதே யென்னை யுடைப்பெரு மான
ருளீச னெழுந்தருளப்பெறிலே.” என்றும், பட்டணத்
துப் பிள்ளைபாடல். “பொருளுங் குலனும் புகழுந்திறனு,
மருளுமறிவு மனைத்து - மொருவர், கருதாவென் பார்க்கு
கும் கறைமிடற்றாய் தொல்லை, மருதாவென் பார்க்கும்
வரும்.” என்றும், அனுபவசாரம். “அறமு நல்கிடும் பொ
ருளுட லின்பமு மருந்தவங்களுநல்குந், துறவுங் கல்வி
யுந் துணிவொடு நிலைமையுந் தாய்மையு மிகநல்கு, நிறமு
நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்வீடதுநல்கு, மறி
வ னன்கழு லொழியவங் கவைநினைந் தழிபவ ரறிவென்
னே.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

(இ-து.) வேதாகமம் ஈசுவரவாக்கிய மென்றும், அவற்
றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து
சித்தியே சித்தியென்றும் கூறியது. (கசு)

[இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி
மேலும் வாயி கூறுகின்றான்.]

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துளோர்க்குப்
பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர் சொல்லுவதே யொ
ழிந்து நம்முடைய வாமதந்திரானு சாரணபோல உம

க்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்ன மாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனும் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே தேவாமுத மென்பதுபோல, உம்முடைய வேதாகம வழிநின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோவென்று பிரயாசப் படுவதிலும் வாம தந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேகமென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரம் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி
துயர்மனையுஞ் சேரக் கிட்டா
சார்ந்திடினவேண் டியதருமாற் றனைத்தருமெம்
மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின்
பேர்ந்திடுமெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ
கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங்
கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங்கொலையின்வரு
மெனிற்கடையாக் கொள்வ ரன்றே.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர் மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின வேண்டிய தருமால் எம் இறையும் தனைத்தரும் இவண் தனிற் சார்வாய்ப்பின் பேர்ந்திடும் எண் கருமிகள் சார்வு உன்னது எ - து,— இங்ஙனம் கூறிய அவற்றுள்ளும் இதனை நீமிகவும் விசாரியாது கூறினே, அஃதெங்கனமெனின் இப்பூமியின்கண் ஒரு புலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக் கொள்ளுதலும் அரிதல்ல எளிதினாகும், அவனாற் பெறும்பயனும்

புல் விறகு முதலிய கருமமாம்; தேசாதிபதியைச் சிநே
 கித்தல் ஒருவர்க்கும் எளிதிற்கூடாது, அவனது வாயில்
 மந்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச் செய்கிற
 உபசாரத்தளவில் ஏககாலத்தாயினும் அநேக காலத்
 தாயினும் இராச சமுகங்கிட்டுதல் செய்வன் அப்படி அந்த
 ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம் வர நடந்தானாகில்,
 அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதி யாக்குவன், அப்படி
 எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனொருவன் கருதிச் சுருதி
 குரு சுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானாகில் அவனைத்
 தன்மயமாக்குவன், அதுவன்றி இவ்வுலகின்கண் ஒருமகத்
 துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு
 அருந்தல் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்
 தும் அச்சரீரந்தியத்து அழிவனவாகிய தம்பனாதி அட்ட
 கன்மங்களை ஒரு பொருளாகக் குறித்த புல்லறிவாளர்
 அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி
 கொடுநெறிகள்;

(இ-ம்.) “வலிதொரு புலையன் நன்மனைக் குயர்ந்தோர்
 வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ், சொலுமுன முடிப்ப
 னமைச்சராடிகளாற் நுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்,
 கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்
 வர்புன் நேவொண் கருமங், குலவுமீ சனுந்தன் னடிய
 ராற் றனையே குறுகினர்க் கருளுவன் றனையே.” என்றும்
 மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—ஆனால் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோக்ஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் அனுசரியார்களோ?

மேல்விடை.—உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானம் கூர்ந்தவர் வாஞ்சிறப்பு எனினும் கொலையின் வருமெனில் கடையாகக் கொள்வர் அன்றே எ-து,—கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினனும் சத்தியூசையின் கண் அநேக ஸ்திரீகணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினனும் உனக்கொருவர் நிகரில்லையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சிநேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கை தாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடனாகிய உலோகாயதனாலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும், கேட்பாயாக ஆருட ஞானத்தை யுடைய நாதாக்கள் மோக்ஷமெளிதிற் கிடைப்பதாயினும் ஒருகொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக் கடையான மோக்ஷமாகக் கைவிடுவராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளைக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள், எ-து..

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவஞானசித்தி. “வாழவே வல்லை வாயி வலக்கைதா வென்னுயிர்க்குத், தோழனீ யுன்னை யொப்பார்

சொல்லிடி னில்லை கண்டாய், கோழைமா னுடர்தீ தென் னுங் கொலைகள் வாதிக்கொண்டே, குழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சடனொனத் தோன்றி னாயே.” என்றும் மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும் பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வ றென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக், கொன்றாகு மாக்கங் கடை.” அன்றியும், “அவிசொரிந் தாயிரம் வேட் டலி னொன்ற, னுயிர் செகுத் துண்ணுமை நன்று.” என் றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்மநெறியை வேண்டார்களென்ப தற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “வேண்டார்கள் கன் மம் விமலனுக் காட்டபட்டோர், வேண்டுவார் கன்ம நல் லிசை யார்ச்சிப்போர், வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசிவ யோகிகள், வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமியோர்ந் தன் பே.” என்றும், புலான் மறுத்தல். “இம்மைப் பயனு மிரு நாலு கன்மங்க, டம்முட் குறித்தான் கொடுபூசித் தம் மார்க்கஞ், செய்வ தலது சிவஞான வாரிதிசேர்ந், துய்யு மவர்க் காகா வுணர்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ-து.) துர்த்தேவதா பிரசன்னமெளிதென்றும், அத னான் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்ட கன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்

லறிவுடையோரென்றும், சிவப்பிரசன்னம் மிகவும் அரு
மையுடையதென்றும், அதனான் வரும்பயன் மோக்ஷமெ
ன்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவு முயர்ந்த தத்துவ
ஞானிகளென்றும் கூறியது. (கரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியைநோக்கி
மேலும் வாயி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலை செய்தலும்
புலாலுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெ
னில், உலகத்தின்கணுண்டாகிய ஞானனால் ளெல்லாம்
ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான்,
அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ்
சுட்டு நீறுக்குதல் போல ஞானியானவனும் யாதொரு
புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று தீதென்று பாரா
மற் கொண்டு ஞானாக்கினியாற் றகனம் பண்ணிப் போடு
வன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவனோ புலாலுணவு விடவே
ண்டும். ஞானிக்கு அஃதில்லை யென்ற யாகில், அவ்வுரை
பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அன்றழற்கொப் பறிஞொதி ரருவினையைச்
சுடுதலினு லன்றி யாதுந்
தின்றன்மரு ளருளினர்வீட் டமுதுளநீ
ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானாய்க்
கன்றியெரிக் குதல்விலக்க விலவ்விந்
சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ

ரொன்றருந்த லெனையொருவன் றரவுணினா
கொலைதடுத்தான் நொத்திடாயால். [ன்

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அருவினையைச் சுடு
தலினால் எ-து,—அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பது
ஒக்கும் அதுகொண்டு நீகூறியது அருத்த மன்று மற்றெங்
கன மெனின், ஞானியானவன் சஞ்சித கர்மத்தைக் குரு
கடாக்ஷத்தாற் போக்கிப் பிராரத்த கன்மத்தை எடுத்த
உடலின் கண்ணே அனுபவித்துத் தொலைத்து மேலு
மொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமிய கர்மத்
தைத் தற்போதயிறந்த விடத்து உண்டாகிய ஞானாக்கினி
யாற் சுடுதலின் அக்கினிக் கொப்பென்பர்;

(இ-ம்.) சிவப்பிரகாசம். “எல்லையில் பிறவி நல்கு மிரு
வினை பெரிசேர் வித்தி, ஞெல்லையி னகலு மென்ற வுடற்
பழ வினைக ளூட்டிந், தொல்லையில் வருதல் போலத்தோ
ன்றிரு வினைக ளூண்டே, லல்லொளி புரையு ஞானத்
தழலுற வழிந்து போமே.” என்றும் மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க.

அன்றி யாதும் தின்றல் மருள் எ-து,—அல்லது யாதொ
ருபதார்த்தமும் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானி யென்னுமிட
த்து ஒருவர் மலாதிகளை யிடிலும் தள்ளாது புசித்தல் வே
ண்டும், அப்படிப் புசித்ததனால் குற்றம் யாதெனின், அங்
கனஞ் செய்தல் மிகுதியு மறியாமையினைத் தருவதாகிய
பைத்திய மென்னப் படுமாதலின் அறிவுடையோர்க்கு

அறியாமை கூறுதல் மிகவும் பழுது, ஞானியானவன் யாரெனின்;

அருளினர் உளநீர் ஆடி வீட்டமுது உண்போர் எ-து,—
ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக் கரணம் புறக்கரணம
டக்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல்
சத்தியங்கூறுதல் இன்சொற் கூறுதல் தானஞ்செய்தல்
உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானததீர்த்தமாடி
முத்தியாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக் கொள்க;

(இ-ம்.) காசிகாண்டம். “சத்தியந் தானஞ் சமதம மின்
சொற் சாற்றுத லொருவழிப்படுதல், புத்தியே முதல
கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள்போம் வழியி,
னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெ
லாந் தண்ணளி புரித, லித்திற மனைத்து மானததீர்த்த
மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்.” அன்றியும், “உரை
ப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடம், சுருக்கமின் ஞானநீர்
தோய்தன் மற்றது, விருப்பொடு வெறிப்பென விளம்பப்
பட்டதோர், கருப்புதத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே.”
என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. “சத்திய முரைக்க ஞ
ஞஞ் சகலபல் லுயிர்கட்கெல்லா, நித்தலு மிதமே செ
ய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று, மத்தன்வே தாக
மத்தி னருளிய பொருளும் மூன்று, மெத்திறச் சமயத்
தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்.” என்றும், “உடு
ப்பது சீல முணவுவீட் டமுத முவப்பது ஞானமா மடந்

தை, கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது மருந்தவக் குகையாம், விடுப்பது குற்றந் தொடுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம்மை மெய்க் குரவ, னடித்தல மலரோ முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழிலிவையே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இத்தன்மை யுடையோர் ஞானியென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலை புலாலுணவு முதலாகிய துர்க்கருமங்களை ஆசை மிகுதியாற் கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டுவோர் அஞ்ஞானிக ளென்பது மாயிற்று.

(இ-ம்.) சிவதரு மோத்தரம். “பண்ணான் பரம சிவ ஞானி பாவ விதமும் பயிற்றிடினு, முண்ணான் போக மெனப்பனுவ லுரைக்கு மதனா லொருதலையே, நண்ணைந்துயர மெனப்பெரியோர் நவையு மியற்றி நசையாலே, மண்ணோ ரவலமாசனையை மாற்றி யிடவே வல்லாரார்.” என்றும், சிவஞான தீபம். “நிலையுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீல நிறையறிவு கருணைதவ நெறிநி லாமற், கொலை களவு கட்காம முதலாவுள்ள கொடும்பாவ மேதவமாக் கொள்ளுந் தீயோ, ருலகிலருஞ் சிவனருணா லோத லாகாதோ தினுமங் கவருணாகொள் ளொணாது நீலம், புலையர்மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழியதனுட் பூத்த தாமே.” என்றும், “ஞானவா ரமுதச் சுவையினைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொ

முதே, யானகா ரியமு மாகுகா ரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமும், கானனீ ராயே கழிதரு மென்றும் களிதர வமு தமே யுண்ட, ஞானிதா னழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிழன் ஞானியன் றவனே.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “வேதத்தி லாகமத் திற்புக றாய விதிதவறார், கோதுற் றிடினூர் தமதற் றிருப்பர்கள் கொள்கையன்றித், தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா, வாதிப்ப ரோகெடு வாய்சிவ ஞானங்கை வந்தவனே.” என்றும், “நிலையாம் புலமைகொள் வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்துசை வத், தலை யாயமுவர் திருவாத ளூர் தருதமிழு, ளிலை யாக மாதியுங் கூற வுனக்கிவ்விரு நிலமேற், கொலையாதி ஞானி பணலாமென் றுறாவர் கூறுகவே.” என்றும், மற் றும் வருவனவற்றும் காண்க.

இதுவன்றி, நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்ன மொரு தோஷமுண்டு கூறுதும்.

திகழ் தீத் தானாய்க் கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ண்ணன்றி சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஓரொன்று அருந்தல் எனே எ-து,—பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஓரொரு முன் னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது பரோச்சையாற் சுடும்பொழு தும் ஓரொரு பதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத் துத் தள்ளியும் விடாது அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலி னால் உனக்கொப்புக்கூறினையாயில் பன்றி மாமிசம்போல

நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உடும்பு மாமிசம் போல ஒணுன் மாமிசத்தையும் சமமாகக்கண்டு புசித்தல் வேண்டும், அதுவன்றி அன்னபானாதிகளில் ஈ ஏறும்பு பாச்சை கரப்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக் காணிலும் மிகவும் அரோசக முடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் கான்றிடக் கண்டேம்; அதனாலும், ஒரொரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினாலும், அக்கினிக் கொப்பென்றல் கூடாது. சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவ னென்பதற்குப் பிரமாணம். “உண்டி டுஞ் சோற்றி னூடே யோர்மயிரொறும்பி யாதுங், கண்டு முன் பருந்திலாய் முன் பயின்றதுங் கான்றிட் டாயான், மண்டனிற் பன்றி யாதி மலத்தை முன் பழக்கத்தாலுட், கொண்டிட விரும்புமாதென் கூறுதி யறிவிலாதோய்.” அன்றியும், “ஊறுகாயாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்க ண்டாயேல், வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந் துற் றயா, னாமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளந், தேறிநீ யுண்டவாதென் செப்புதி தெளிவி லா தோய்.” அன்றியும், “தகருன தெதினோ சிந்தத் தான் றெறித் திட்ட கோழை, புகலுமுன் மீதிற்குக்கப் பொ ருதுளங் குலைந்துற் றயாற், பகர்தருமவற்றி னானைப் பற்றிய மூனையோடு, மகமகிழ்ந் தயின்ற வாதென் னறை குதி யறிவிலாதோய்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

“பிழையுறுதல் சிறிது” என்பது தொட்டு “நீயோ
ரொன்றருந்தலென்னை” யென்பது காறும் சத்தி பூசை
க்கு மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்ற வாயியை மறுத்து,
சத்தியாதிதேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கிய
மன் றென்றும், வேள்வி செய்தல் வேதவிதி யென்றும்,
வேதாகமம் ஈசுவாக்கிய மென்றும், பாமமுத்தியால்
இன்ப முண்டென்றும், அட்ட கன்மத்தாற் றுன்பமுண்
டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கு மரு
ளுடையோரோ ஞானிகளென்றும் சாதித்தது.

இப்படி வாயியைமறுத்த வேலையில், அவணிருந்த
பெளத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் வாயியை நீர் மறுத்தது உபயமத சித்தாந்
தமே. அஃதெங்ஙன மெனின், வாயியானவன் புலா
லிச்சையினால் ஒன்றைக்கொன் றருந்துதலின், அவனது
சரித்திரத்தாற் புண்ணியமே யில்லை. ஒரு ஞானியான
வன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்த வொண்ணாது,
வேறொருவன் ஒன்றினைக் கொன்று அகினுனை யூட்டினா
னாகில், வாங்கிப் புசிக்கலாம்; அஃதெப்படி யெனில், ஒரு
வன் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தால் அந்தப் புண்ணியம்
தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தவனை யடைதலுந் தண்ணீர்
குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம்
இவனுக்கில்லாததுபோல, ஒரு சீவனைக்கொன்றவனுக்குத்

தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷமில்லை யென்று கூறுதலும், அவனைமறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலைதடுத்து ஆண்டு உரைத்திடாயால் எ-து,—ஒருவனொரு சீவனைக்கொன்று அந்த மாமிசத்தை யுனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது; அதேனெனின், நீமாமிச பக்ஷணியாதலின், உன்னுடைய மனசு சீவகொலையையே இச்சித்திருக்கும், அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்த மாமிசத்தை ஊட்டானென்பது சூழித்துத் தோஷமென்று விலக்கா யாதலானும், கொலையை மிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷணதோஷம் கொலைதடுத்துப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்று தோஷமும் உனக்கு உண்டா மாதலின் எனக்கொள்க, எ-று.

(இ-ம்.) சிவதருமோத்தரம். “உண்ண லூனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை, யெண்ணு வான்கொலை கண்டரங் காண் கொலை, பண்ணுவாரைத் தடுத்துப் பகர்கிலா, னண்ணுவா னிவரோடெனு நால்வரும்.” என்றும், இதிகாசம். “கொன்றான் கொலச்சொனான் கூசவறுத் தானட்டான், நின் றான் விலக்கிடான் சென்றென்று - கொன்றவனக், சூட்ட வங்க ளிட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நரகிற், பட்டழன்று வீழ்வார் பதைத்து.” என்றும் மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க.

(இ-து.) ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கி
னிக் கொப்பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷ
முடையவனாகையால் அக்கினிக் கொப்பல்ல னென்றும்,
ஒருவர் கொன்றிடத்தின்று னெனினும் பாவமுண்டென்
றும் கூறியது. (கசு)

[இப்படிச் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும்
பௌத்தரில் ஏகதேசி கூறுகின்றான்.]

இங்ஙனம் அந்தப் பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது;
அஃதேனெனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலைதடு
த்துப் பகராமையால், யாவனொருவன் சீவகொலை கண்ட
விடத்து இதுதோஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது
கேளாமல், வந்த தோஷம் எனக்கு வரட்டும் நீ ருண்ணு
மென்று ஊட்டினான் புசிக்கலாம். நமக்கு அப்பொழுது
தோஷமில்லை யென்று கூறுதலும், அதற்கு உத்தரங்
கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறா பயங்கொலைச் செயாருவனைச்
சார்ந்தவற்கு நர குளமண் ணைவோ
னி ருத்தறையிற் பொருடருடே லெனக்கவர்வோ
னெடுந்தமர்வீய்ந் திடலிற் றுணை
மரித்திடினு மகத்தலதூன் நின லருளன்
மையிற்றுயர்பின் மறலி தூத
ரருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருயங்கண்
டிதியிவற்றுா னருந்த நீதே.

உரைத்தும் பயம் உறு கொலைசெய் ஒருவனைச் சார்ந்
தவற்கு நாகு உள மண்ணுள்வோன் இருத்து அறையில்
பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனோடும் தமர் வீய்ந்
திடலில் எ-து,—கொலை தீதென்று சொல்லியும் அச்ச
மடையாது அதனைச் செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன்
கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபானாதிகளை உட்கொண்
டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவ னடையும் நாகமடை
வன், அஃதெங்கன மெனின், ஒருவன் இராசாவினது
களஞ்சியத்திற் றிருநீம்போது அவனது சிநேகரா யிருந்
துள்ளவர்கள் அவனை நோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்
திற் றிருநீதல் மகா கெடுதி அது செய்ய வொண்ணா தெ
ன்றவிடத்து, கேடு வந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்
களுக் கென்ன நீங்கள் என் வீட்டி லிருந்து சுகமாக
உண்டு கொண்டிருங்க ளென்றால், அவன் வார்த்தையை
நம்பி யிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணம் அடைதல்போ
லுமெனக் கொள்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பெள
த்தரிப்பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான். இங்ஙனம் இவர்
கள் கொன்று தின்னலா மென்னு மதுவும் பாவம் ; ஒரு
வன் கொன்றிடத் தின்னலா மென்னு மதுவும் பாவம்,
கொன்றிடு மளவிற் கொலைதடுத்தாக்கூறிப் பின்பு தின்
னலாமென்னு மதுவும் பாவம், யாவனாயினும் பிறன்

கொலையினு லிறந்த சீவனது ஊனைத் தின்னானாகில்
“கொன்றார்பாவந் தின்னார்க்கு முண்டு” என்று கூறிய
உலகவழக்க வுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷ முண்
டென்பது நிச்சயம். இவையன்றித் தன்னியல்பாய் மாய்
ந்த சீவன்தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவ
ற்றினைப் புசித்தானாகிற் பாவமில்லை.

மேல்விடை—தானாய் மரித்திடினும் மகத்தலது ஊன்
தினல் அருளன்மையில் பின்மறலிதாதர் துயர் அருத்தல்
மெய் எ-து,—தன் னியல்பாய் மாய்ந்த சீவனது ஊனா
யினும் யாக மல்லாவிடத்து ஊனருந்துத லெல்லாம்
உயிர்களிடத்து அருளல்லாதபடியினாலே, ஊனினை யுண்
டுவந்தோன் அவற்றின திச்சையால் மற்றொரு சீவனுக்கு
மரணம் வந்தவிடத்தும் இரங்காது சந்தோஷத்தை
படைவனாதலின் அதுவுங் கொலையே ஆதலின், எவ்வித
த்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்ட
மடைதலே சத்தியம்,

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “படைகொண்டார் நெஞ்சம்
போ னன்றுக்கா தொன்ற, னுடல்சுவை யுண்டார் மன
ம்.” அன்றியும், “பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை
யருளாட்சி, யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.” அன்றியும்,
“செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ண, ருயிரிற் றலை
ப்பிரிந்த ளுன்.” அன்றியும், “உண்ணமை யுள்ள துயிர்
நிலை யூனுண்ண, வண்ணத்தல் செய்யா தளறு.” என்

தும், திருமந்திரம், “பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை, யெல்லாரும் காண வியமன்றன் நூதுவர், செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை, மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே.” என்றும், இதிகாசம், “இட்ட விரையாசையா லெய்தியமீன் நூண்டில்வாய்ப்ப, பட்டதென நாவிரசம் பார்த்துலகர்—கெட்ட, விருளா ருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்றா, ரருளாரு நெஞ்சத் தவர்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன் நின்றால் நரக மென்பதனால், பிராண ஆணியரினும் விஷம்போலக் கண்டு நீங்க வேண்டுமென்ப தாயிற்று. மற்றொருவர் தண்டனையான் வந்து கூடிலும், விஷமுண்டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல் உடனே பரிகாரஞ் செய்யவேண்டு மென்ப தாயிற்று. இத்தன்மை யாதலின், ஊனுண்ணார்க்கு ஊட்டுதலும் மகாபாவ மென்பதாயிற்று.

(இ - ம்.) “கொன்றி லாராக் கொலச் சொலிக் கூறினார், தின்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண்டித்தார், பன்றி யாய்ப்படி யிற்பிறந் தேழ்நர, கொன்று வாரா னுணியி துண்மையே.” அன்றியும், “கொலையஞ் சாதொருவர்கஞ்சிக் கொன்றுளோர், சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாலினைத் தின்றுளோர், நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்பரென், நலகி னூன்மறை யாகம மோதுமே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிச் சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையில், கற்றறிமூடனாகிய ஒரு லௌகிகன் சித்தாந்தியை நோக்கி நீ ரிங்நனங் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க் காட்டி மற் றெவ்விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று கூறினீர், அது கூடாது; அவ்வேள்விபோலத் திதி செய்யுமிடம், மருந் துண்ணுமிடம், பிராணனுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதி யுண்டென்றும் வேதாகமநூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை.—இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங் கண்திதி இவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே எ - து,—வேள்வி போலத் திதியாதிகள் சாத்திர விதிதமாயினும், இக் கலியுகத்தில் மருந்தில் உயி ருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ண வொண்ணாதென்று புராதன விதிதமாய் நடந்து வருதலின் அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென் றறிவாயாக.

(இ-ம்.) அருட்பிரகாசம். “மருந்திற் நிதியி னுயிருய்யும் வாயின் மகமதளி, னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் கிருதுவி னன்றியுளம், பொருந்திப் புலாலுண்ப லோகலி யூதறம் பூண்டிமையோர், விருந்திற் சிறந்தமு தூட்டிப் பொன் னாட்டுற வேண்டினோ.” என்றும், காசிகண்டம். “அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னாதற் குடன்படுவோன், கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்ந்து னோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கழுகென வே

வுந், திருவிலி யதனை யட்டவ னிவர்க ளெண்மருந்தீநர
கடைவர், பரிவினான் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி
மகம்புரி பலன் பெறுகுவரால்.” அன்றியும், “குழைமுகந்
துங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர்
நாளு, மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை
யருந்துந ரில்லை, விழைவொடும் பயந்தோர்ப் பழிச்சிடா
ரில்லை வெங்கவறுநீந ரில்லை, கழிபெருங் குணத்துக் குர
வனைப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்லை.” என்
றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ - து.) கொலைஞரைச் சிநேகித்தலும் பாவமென்
றும், எந்த விதத்தினாலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே
வினைக்கு மென்றும், விதியுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண்
யாகத்தன்றி மற்றோ ரிடத்தினும் புலாலுண்ண வொண்
னாதென்றும், கூறியது. (கள)

[இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்
பின்னுங் கற்றறி மூடன் கூறுகின்றான்.]

யாகாதி நான்கிடத்தினும் புலா லுண்ணலாமென்று
விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலா மென்றும் மற்றிடத் தாகா
தென்றுங் கலியுகத்தைக் குறித்துப் புராதன விதித்
மென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்ற வளவில், அவனை நோ
க்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறர்க்கீந்தும்
பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்

பொருந்துமதோ விக்கலியீ மெனார்ந்தன்றோ
தமதாசாற் பூசித் தன்னோன்
றிருந்துமனை பதங்கையாற் நீண்டாதர்ச்
சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீ
ரிருந்தவரு நீமலத்தை மலத்துளமென்
றுணரினானுக் கிடுதி யூனே.

அக்கால் மனைதோள் பிறர்க்கு ஈந்தும் அருந் தனயன்
றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ
எ-து,—கலியுகத்தைக் குறிக்க வொண்ணாது எந்தக்காலத்
தாயினும் விதி யிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்
லுவை யாகில், யாவனாயினும் பிதிர்கருமஞ் செய்யும்
பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறனாயில் நற்கதி யில்லையாத
லில் புத்திர ரில்லாத செல்வஞ் செல்வமே யல்ல வென்
று நூல்களெல்லாங் கூறுதலின், தனக்குப் புத்திரோற்
பத்தியில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிற
ருடன் கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொ
ருள் கொடுத்தலினனும், தத்தங் கவர்தலினனும் ஒருவர்
மகவெனப் புகுதலினனும் தனயர் சேயிருத்தலினனும்
தன்னால் ஒருவ னாவி யுய்தலினனும் கிடைத்த புத்திரரும்
தனக்குப் புத்திரரோ யென்றுங் கூறிய எழுவகைப் புத்திர
ரில் தன்னுடைய ஸ்திரீவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரோ விசே
ஷமாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டி

யும் புத்திரரைப்பெற்று வாழுதல் கலியுக மல்லாத யுகங் களுக் கெல்லா மிகச் சிறப்பாகவழங்கும்; அந்தவிதி உன க்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக் கூடுமோ? கூடாது ஆதலிற் காலத்துக் கேற்றவிதி நடக்கவேண்டு மெனக் கொள்க.

(இ - ம்.) காசிகண்டம். “எத்திரு வுடையோனு மின் கனி மழலைச் செவ்வாய்ப், புத்திர னிலாதோ ரென்றும் பொறியில ராய வாற்றான், மெய்த்தவம் புரிந்து மைந் தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு, முத்தநன் மகவு மோடோழ் பான்மையா வுரைப்பர் மேலோர்.” அன்றி யும், “மனைவிதன் கொழுந் கீன்றோன் மற்றவ னருளி னாலே, யனையவ ளயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ, னினிதுறு தத்தமைந்தன் மக வெனப் புகுந்த மைந்தன், றனயர்சேய் தன்னுலாவி யுய்ந்தவன் றனயராவார்.” என்றும், பிரமோத்தரகாண் டம். “காவலன் றனக்குப் பின்னோர் கான்முனை யில்லை யென்று, பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந் தார் வீறும், யாவையு முணர்ந்த நீதி வசிட்டனங் கியல்பி னாய்ந்து, பாவருந் துயரந் தீர்க்கும் பழநினைந் தினைய செய்தான்.” அன்றியும் “அருந்ததி யனைய கற்பின் மதை யந்தி யணங்க னுடோள், பொருந்தியின் கலவி துய்த் தோர் புதல்வனைத் தந்து தீரா, விருந்துய ருலகந் தீர வியற்றினான் முனிவ னிப்பாற், பெருந்தகை தவஞ்செய்

வாணைப் பேய்மக ளொருத்தி பற்றி.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

பின்னுங் கற்றறி மூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்க வேண்டு மென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை—இக்கலி ஈடு உணர்ந்தன்றோ தமது ஆசாற் பூசித்து அன்றோன் திருந்து மனைபதம் கையால் தீண்டாது அர்ச்சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இருந்தவரும் எ - து,—இக்கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்துப் பின் அவரது தேவியை அர்ச்சிக்கு மிடத்து அவளது பாதகமலங்களை கையினற் றிண்டாது அணுகி நின்று மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்ந்த பெரியோர்களு மெனக் கொள்க,

(இ-ம்.) சைவசமயநெறி. “ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க, வாசார் மலரான் மதித்து.” அன்றியும், “அந்தயுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு, மிந்தக் கலியுகத்தே யாது.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றற் காண்க.

இப்படிச் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாத மூடனாகிய ஸௌகிக னொருவன் எழுந்து நின்று அங்ஙன மிருந்த சபையை யெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன்னுடைய வீண்சாஸ்திரங்க ளெல்லா வற்றையும் புறத்திலே போட்டுவிடு நான் ஒருபேச்சுச் சொ

ல்லுகிறேன் கேள் ; அஃதேதென்றால், உடம்பிலே யிருக்கிற மாமிசத்தை யெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமாத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம்; நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசம்தேகத்திலே இருக்கும் வரையும் மாமிசம் விட்டே னென்கிறதே பொய்; மனுவூராய்ப் பிறந்தவர்க ளெல்லாரும் விழுசுவருக்கு மண்போடுதல் போல மாமிச தேகத்துக்கு மாமிசமே தின்ன வேண்டும் ; உன்பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப் போவான்; பிழைக்கிறவன் ஒருக்காலங் கேட்கவேயொண்ணாது; என்றவளவில், அவனை நோக்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—நீ மலத்து உளமென்று மலத்தை உணின் னானுக்கு ணன் இடுதி எ-து,—நீசொன்னது நல்லது தான் மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இதுமாத்திரங் செய்யாமலிருந்தது குற்றம்; அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம், மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற யல்லாமல் அதைவிட்டு நீங்கியிருந்த விடந்தானில்லையே; அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமே யிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பகஷணம் பண்ணாமலிருப்பதேன்? அதுவன்றி, மலம்விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக் கால் கை சுத்தி பண்ணுவதேன்?

இப்படிச்செய்யாம லிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிச மிடவேண்டு மென்பது கூடாது, எ - று.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா, னெங்ஙன மாளு மருள்.” என்றும், காசிகாண்டம். “புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக், கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்பகாலங் கிடந் தழுந்தி, விழைவின் முன்னர்த் தாதுகர்ந்த விலங்குமவர்தம் மெய்த்தசையை, யழிவெம்பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

இங்ஙனம் லௌகிகருக் கெல்லாம் தூல வுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தா னென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் லௌகிகரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக் கூறிய தெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உரை மிகவுந் தூலவார்த்தைகளாக விரிக்க வேண்டியது அவரதிருதய நுட்பங் காட்டற் கென்க.

(இ-து.) முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற் பொருந்திய விதி நடக்கவேண்டு மென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிச மிடலா மென்றும் கூறியது. (கஅ)

[இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்
பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.]

இங்ஙனம் இவன் மனவுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லா
ரும் மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறி
யாமற் சொன்னான், அப்படிச் சொல்லிற் பாவமல்லவோ?
ஒரு நல்லவன் பொல்லாதவன் ஒரு பார்ப்பான் பட்டன்
முதலான நானுசாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ?
மாமிசந்தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும். தின்னாத
சாதி ஒருகாலந் தின்னவே யொண்ணாது, தின்னுகிற சாதி
விட்டாலும் பாவம், தின்னாதசாதி தின்றாலும் பாவம்
என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவசித்தாந்தியார்
சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண்
டவையுளுமுன் பொழுகிற் றான்
தானெனவூன் நினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப்
புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார்
மாநிலத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழுக்
கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொ ணுதா
னன்மவிச்சை கருதிமுறை யல்லானாத்
தோய்ந்துறினா னருந்தல் செய்யே.

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவையுளும் முன்
அறம் பூண்டு ஒழுகின்றால் நீ தான் என ஊன் தினல்
பழுது எ-து,—நீ சொன்னது சத்தியம்; தின்னுஞ்சாதி
தின்னாவிடிலும் தின்னாத சாதி ஒருகாலந் தின்னவே

யொண்ணது தின்னுஞ் சாதி எது தின்னுச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ ஏறும்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசுத்தத்தையும் துர்க்கந்தத்தையும் பார்த்தும் சற்றும் அருவருப் பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலினும், இதுநல்லது இதுதீயதென்றும் இதுபுண்ணியம் இதுபாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒருவிவேக மில்லாத படியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ் சாதி ; வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணியமிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாக நடந்து, போக மோகங்களை அடைய வேண்டினவனாதலால், மனுவஷனே தின்னுத்சாதி ; தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒருபுலி கொல்லாவிரதியாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததென்றும், முன்பு ஒருநாளை கொல்லா விரதியாய் ஞானமு முடைத்தாய் மதுகையை யடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்றுமொரு கபோதம் தனது பேட்டினைக் கவர்ந்த வேடனது பசிரீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்து பரலோக மடைந்ததென்றும், அகஸ்திய ராதி ருஷிகளாசிரமங்கடோறும் இருந்த மிருக பக்ஷிக னெல்லாம் ஞானநெறி பூண்டி அருளொடு விளங்கின வென்றும், வேதாகம புராணதிகளிற் கூறுதல் கேட்

டிருந்தும் தின்னாதுசாதியாகிய நீ தின்னுஞ் சாதியென்று
கொண்டு பாவங்களுக் கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலை
யை மேற்கொண்டு ஒழுகிப் புலாலினை யருந்தி நாகிடை
வீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென் றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமா
ணம். சிவதருமோத்தரம். “நாயினுக்கும் பேயினுக்கு
நரியினுக்கும் கழுகினுக்கு, மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனி
லதுதா னினியதுவோ, வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்
பரிய மாதேவன், றேயினுக்கே சிவமதனைத் தினைப்பாரே
சிற்றந்தாரோ.” என்றும், புலான் மறுத்தல். “நாய்கழுகு
கூகை நரிகாக மீயெறும்பு, பேயிவைகளாவி பிரிந்தஜ் -
னேயமொடு, தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமனிதர்,
தானருந்த லாவதோ தான்.” என்றும், “தவகதியை
வேண்டுபவ ருயிரில்சடந் தினறவிர்க தவமறித்தாங், கவ
கதியை வேண்டுபவர் கழுகு நரி செய்யுந் தொழிலை யயரா
நாட, சிவகதியுந் திருமாறன் நிகழ்கதியு மயன்கதியுந்
தெய்வ லோகத், துவகதியு மிகந் தெரியுந் துர்க்கதியின்
வீழ்வர்பரஞ் சோதி யாணை.” என்றும், “பிணங்கிடக்க
நானுகரே னென்றுநீ பேசங், குணங்கிடக்க வேண்டிய
தென் கூறாய்-பிணத்தைக், கலத்திலே யிட்டிக் கலந்துநா
வாரப், புலத்தினுற் நின்றாய் புகல்” என்றும் மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க.

மிருகாதிகளினும் ஓரொன்று கொல்லா விரதத்தால் நற்கதியை யடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம். திருவினையாடல். “பிரிவறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்பிடும் பிறப்பு நானா, வரனுறு தேவராசி வான்றொழ விருப்பக் கண்மர், கருதுதி ரென்றும் பொல்லாக் கடையரா யினுங் கொல்லாம, லரணைவந் திப்ப ரேல்வா னுள்வதற் கைய மின்றே.” என்றும், காசிகாண்டம். “கொன்று விலங்கின் மசைநுகருங் கொடுமையோரவ் விலங்கினுட, துன்று மயிபொத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நாகி, னென்றி நுகர்வாய் புழுவொழுக வழப்ப னென்கை யுணர்ந்தேயோ, கன்று சினவெங் கொடு விலங்கும் புலஹன் றின்னக் கருதாவால்.” அன்றியும், “ஒருமீன் புலவு வாய் மடுப்பி னொழியுந் தசைக ளனைத்தினையும், பரிவா னுகர்ந் தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நாகிற் படிவொனு, மருமா மறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர்பொ துளும், விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே.” என்றும், இதிகாசம். “புள்ளுக் குளகு ணமு மில்லாத புல்லறிவாங், கள்ளக் கருமனத்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போய்ப், பக்காழ் நரகத் துழையாது போனான்மற், நெக்காலத் தெந்நா ளினி.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “புலிநாரா யெண்புற வாதிக்கண் முன்னம் புலாலருந்துங், குலனா யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென், துலகூ டிணப்பசொற் கேட்டி மருளற் துழன்றிறக்குஞ், சிலர் மானுடத்தென்ன செய்வான்

புலியிற் செனித்ததுவே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இப்படிக்கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னாதுசாதியென்றும் தின்னுஞ் சாதியென்றும் அறியாமற் சொன்னான்; யாவனொருவனுக்குஞ் சாதியைக்கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர்கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறோமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகாரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார் எ-து,—பிதா நடந்த முறையே நடக்க வேண்டுமென்பது கூடாது; அதேனெனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிறராயினும் வேதாகமங்களை ஓதி யுணர்ந்து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப்பான் யாவன் அவனையே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங்கீகரித்து அவன் நடந்தமுறையே நடவா நிற்பார்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதாமாதா பாவியானாலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமே யென்னில், அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற்

பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத் தகுவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானாகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியேசெய்யக் காணேம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த நாதாக்களது புத்தியின் வழியே நடப்பதே விவேகம்.

(இ-ம்.) “தந்தைநடந் துளமுறையே நடப்பதொழுங் கெனினொருவன் றரணி மீதே, நிற்தைதரு புருடசும்ப னாதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்றோன், மைந் தர்பினும் புரிவதிலை யெவரோனுந் தருமநெறி வழுவிலோரோ, யந்தமிகு தாதைகண்மற் றவர்நடந்த நெறி நடப்ப தறிவா மன்றே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்பின்னு மொருலெளகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமென் றறியாமற் சொன்னான். பிதா பிச்சை யெடுத்தா னென்று மகனும் பிச்சை யெடுக்க வேண்டாமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவனானாலும் பிறவி யன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவன். சிலகாலந் தின்கொண்டு திரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்ததென்று விட்டு விட்டானாகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படி விடுகிறபொழுது முன்னந் தின்ற வாயையுங் கையையுங் கூட விட்டு விட வல்லவோ வேண்டும்? அல்லாதபொழுது விட்டதிற் கூட

டேயல்ல, ஆனபடியினாலே, தின்றவன் தின்றே வரவேண்டும்? நடுவிலே விடவொண்ணாதென்ற வளவில், அவனை நோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மாநிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் ஊன் உண்டோர் மறுக்கொணுது எ-து,—நீ சொன்னது நல்லதுதான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையாயிருக்கிற காலத்தில், மலத்தைத் தின்றாயென்று அவன் பெரியவனாயிருக்கிற காலத்தில் முன்கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானாகில், அறியாத காலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலாவ தேதென்று கோரிப்பானன்றி முன்பு தின்றவாயுங் கையுமிருக்க இனி விட்டதனால் பிரயோசன மில்லையென்று பின்புந் தின்னக் கண்டிலேம்; அது வன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று தின்றுதவிகளினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானே யானாலும், பைத்தியந் தெளிந்தகாலையில் தின்றுதவிட்டிலும் வாங்கித்தின்று மலாதிகளையுந் தின்னக்கானேம்; அதுவன்றியும் உலகத்தின்கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையா யிருக்கிறகாலத்தில் சீரை உடுத்தாமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந்தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பலருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி ஏன் மறைக்கிறோமென்று பின்பும் சீரை உடுத்தாம லிருக்கக்கானேம்; இது பித்தனுக்கு

மொக்குமாதலின், மாமிசந் தின்றவன் தின்றேவரவேண்
டுமென்கிறது யோக்கியமன்று; விவேகம் வந்தபோது
விடுகிறதே யோக்கியம்.

(இ-ம்.) திருவிளையாடல், “முன்னேவே தனையை விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற், பின்னொரு விகாரமின்றி யிருப்பரிப் பிணப்பு லாலை, நன்னெறி யறிந்த நாழ நாவழி யொழுகிக் கெட்டேந், தின்னவே நயந்தோ நம் போற் றீங்குளா ருண்டோ வின்றே.” என்றும், புலான் மறுத்தல். “அருந்திச்சின் னாளு னதன்மேல் விடுக்கின், வரும்பயனே தென்னின் மழலை - திருந்தறிவிற், பித்த ரறிவு பிறங்கியபோ தும்மலத்தைத், துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்.” என்றும், மைந்தர்கண் மாதர்கள் கோசபகமாதி மழவுருவின் மறைத்தி லேமென், நிந்த வுடை கொடுமறைப்ப தெத்தினுக்கென் றொளிர்ப்பருவத் தெறிக லார்தஞ், சிந்தையினுண் மிகுத்தணிவ ராதலினூ னுணவைமுனந் தின்ற யேனு, நிந்தைசெய்திப் பொழு தகற்றத் தகுமிலையேற் கெடுவாயுன் னினைவென் னாமே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்பின்னு
மொருலெளகிகள் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவனென்றும் நடுவிலே விடுகிறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான் ; மரமிசத்தை எப்போது விட்ட

டாலும் விடலாம்; விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண்டும்; ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படி யென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற் போனால் ஒத்துக்கொள்ளும்; இச்சை யுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஒத்துக் கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச்சையை யடக்கவேண்டும், ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்குதலே மிகுந்த பாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவே யொண்ணாது- என்ற வளவில் அவனை நோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறை அல்லாதாத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே எ-து,—நீ சொன்னது சுபாவந்தானே, ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணா தென்கிற பொழுது உலகத்தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினாலே மாதாபிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்களில் ஒருவருக்கொருவர்மே விச்சை யுண்டானதே யானால் ஆன்மவிச்சையை அடக்க வொண்ணாது அடக்கிற் றேஷமென்று கூறினால், விஷயானந்த மில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படிவந்த காலத்தில் மிகவும் நடுநடுக்கி நரகத்திலே விழப் போகிறோமென்று பயப்படுகிற படியினாலேயும், பிறர்கேட்டால் நிகதை வருமென்று

அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவ மாதலில், யாதொன்றுஞ் செய்யுங்காரியமுந் தவிருங் காரியமும் அறிந்து நடக்கவேண்டு மென்றறிவாயாக.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “செயத்தக்க வல்ல செயக் கெடுஞ் செய்தக்க, செய்யாமை யானுங் கெடும்.” என்றும், ஞானையார். “பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர்.” என்றும், “ஆசறு மான்ம விச்சை யடக்குத லாகா தென்று, மாசறு மூளைத் துய்த்து மாதயர் நரகத் தாழ்வீர், பேசிய தந்தை தாய்மேற் பெருகிய வாசை கூறிற், கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடுதல் குணமோ கூறீர்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ-து.) மாமிசந்தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்ல றென்று ம், யாவராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நட க்கவேண்டு மென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிச பக்ஷணம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், பிராண ஆனிவ ரினும் மாமிச பக்ஷணம் பாவமாதலால் அதனைச் செய்ய வொண்ணாதென்றும், கூறியது.

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந் தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச் சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழு தின சித்திரங்கள் போலவும் காற்றில்லாத விடத்திலிருக் கிற விளக்குப்போலவும் அசைவற விருந்தார்கள். அப் போது அந்தச்சபை எப்படி யிருந்த தென்னில், அலை

யொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கி யிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது, வாதி கள் வினாவொழிந்து மேல்மாணுக்கன் வினா வருதலினெ னக் கொள்க. (கக)

முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம் பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்யா நின்றான். தேவரீர் இங்ஙனந் திரு வாய் மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்று முதற் கொலைசெய்தலையும், புலாலுண்ணுதலையும் விட்டு விடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னம் ஒரு சங்கை யுண்டு அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்து கொலைக னைச் செய்யா விடினும் ஓடும்போதும் நடக்கும்போதும் என்னை யறியாமல் ஒரு சீவகொலை நேரிட்டால், அந்தத் தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது? என்று கேட்டவளவில், அவனை நோக்கி மேற்கூகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற் றும் வேலைகுரு சேவை தன்னான் வையகத்து டறுமறியாக் கொலைமையதான் மக்களொடின் மனையுண்டாலு முய்வதிலே நீயெவணம் வேறிதற்குள் மனைபிறர்த்தோய்ந் துறினக் காலைக் கையகல விடுவதன்றிக் கொலவு முளந் துணியுமதி காரத் தாலே.

உயிர்கட்கு இனிமை செய்து கொல்லா நோன்பு இயற்
றும் வேலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்தாமி அறியாக்
கொலைமையது அறும் எ-து,—தறுகட்டன்மை நீங்கிச்
சர்வசீவன்களிடத்துங் களைகண்ணுண்டாகிய கொல்லா
விரதியாய் நடந்துவருங்காலத்து உன்னை யறியாமல்
வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொரு விதத்தால் நாச
த்தையடையும், அஃதெத்தா லென்னில், சற்குருவினது
திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச்செய்யும் அவனது
ஏவலின் வலியா லெனக் கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி என்பதற்குப் பிரமாணம் சிவ
தருமோத்தரம். “வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்
குமே, பொருந்து மண்ணிற் புழுக்கண மென்றுளம்,
வருந்தி யேபத மெல்லென வைத்திடா, தருந்தவத்தைப்
பிரிந்த வரக்கனும்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க.

கொல்லாவிரத மென்பதற்குப் பிரமாணம். ஓளவை
யார். “நோன்பென்பது கொன்றுதின்னாமை” என்றும்
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சற்சீடன் அறியாமற் செய்த தோஷத்தையும் ஆசாரி
யன் நீக்குவ னென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்
தரம். “விண்ணுளார் நரர் மற்றை விலங்குமோ, பண்
ணும் பாவ பலத்தைக் கொடுப்பவன், நிண்ணமே யமன்

நேசிகன் நீர்த்திடும், பண்ணிற் பாவ விதஞ்சிவ பத்த
ரும்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்
னுடைய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடிலும்,
நான்மாத்திரம் சரீரபரியந்தம் தவறாமல் நடந்துவருகி
நே நென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, மேலுத்தரங் கூறு
கின்றார்.

ஊன் உன் மனைமக்களோடு உண்டாலும் நீ உய்வது
இலை எ-து. மாமிசத்தை உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்
உண்டாலும் அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல்
சத்தியம்.

மேல்வினா.—எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்
கும் ஏகசரீரமாய் ஊனுறக்கம் ஒன்றா யிருக்கின்றன
வோ? அவர்கள் வேறு; நான் வேறு: அவர்கள் செய்த
பாவத்தை நான் அனுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை.—நீ எவனம் இதற்கு வேறு உன்மனை
பிறர்த்தோய்ந்து உயின் அக்காலேக் கையகல விடுவதன்
றிக் கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே எ-து;—
நீ எந்தப் பிரகாரம் இது காலத்தளவில் ஸ்திரீபுத்திரர்க்கு
ம் எனக்கும் பேதமென்று சொல்லினை அதுபழுது; அதே
நென்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய
ஸ்திரீ பர புருஷ சங்கமம் பண்ணக் கண்டகாலையில், அவ
னைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாரா

மல் நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவுசெய்ய லாவதென்ன இவனைக்கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ் சிற்றுணிதலினாலும், இங்ஙனம் ஸ்திரீபுத்திரர் பிறரிடத் திற் செய்த குற்றுகுற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற் கும் அதிகாரத்தன்மை யுடையோனாதலினாலும், உன்னு டைய ஸ்திரீபுத்திரர் செய்த பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அனுபவிப்பது சித்தமென்றறிவாய்.

ஸ்திரீ விதிதவறில் அவனைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென் பதற்குப் பிரமாணம், சிவதருமோத்தரம். “அறிந்து மனையா ளவலத்தை யவனைத் துறவா தனைவானுஞ், சிற ந்த குரவன் மனைவியொடு செறிந்தார்க் கினையே செப்பி யவித், திறந்தான் மகபா தகமதனிற் சிறுமைத் ததனாற் பாதகமென், றறைந்தா மிதனுக் கணித்தான வப்பா தகமு மினியறைவாம்.” என்றும், காசிகாண்டம். “பொ ருவில் கற்பின் வழியுபுன் மங்கைய, ருரிய மூன்று மரபி னுள் ளோளாயும், வெருவந்தேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா, வெரியுந் தீநர கிற்குடி யேற்றுவார்.” அன்றியும், “நெறி யிகழ்ந்து தன்மரபினி னீரல செய்யு, மறுவின் மைந்த னைப் பெறுதலின் மகப்பெறு தஞரும், றறைத னன்று மற் றொருவனா லுயர்குல முழுதுஞ், சிறுமை யெய்தி லாங்க கவற்றுறந் துறுபழி தீர்ப்பார்.” அன்றியும், “என்ன னூற்கடல் கடந்துளோ ருரைப்பதை யெண்ணி, முன்னர் டின்று பொய் மொழிந்திடு முகிண்முலைத் துவர்வாய்ப்,

பன்னி தன்னொடு மகத்துறந் தந்தணன் பரிந்தோர்,
 பொன்ன வார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்.”
 என்றும், “தேசிகர்மன் னவர்கொழுநர் சீடனாத்தங்
 குடிகனைத்தோய் தேவி மாரை, யாசில்விதிப் படிநடக்கிற்
 காக்கபிழைத் திடிவெறுத்திட் டகல நீக்க, மாசுடை
 யோ ரெனவறிந்து மவனாவெறுத் திலதிணங்கி வாழ்விப்
 பாரோற், பேசியதீ தொருசிறிதுந் தமக்கிலவா யினுநரகிற்
 பிழையா தாழ்வார்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற்
 காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றறப்பதல்லது கொல்ல
 வொண்ண தென்பதற்குப் பிரமாணம், அருட்பிரகாசம்.
 “இல்லத் திருக்கு மனைதீ வினைக ளியற்றினறஞ், சொல்
 லித் தடுக்க வடங்கா விழற்பின் றறந்து தன்னெஞ்,
 செல்லைக்குரிய நிலைசார்ந் தொழுக விதன்றி யன்னார்க்,
 கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்றோசென் றாழிற் குளிப்ப
 வரோ.” என்றும், “விண்டுள தன்மல னாயதில் லோர்ந்து
 விரைந்ததனை, யுண்டிடு வாருள ரோசொலுந் தீமை
 யுனித்துறந்த, பெண்டிர்மற் றருடன் கூடியென் பெண்
 கொலை பின்னரகிற், கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்ணுது
 கொல்லங் கொடியவரோ.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்
 றற் கண்டுகொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசே
 வையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய

ஸ்திரீ புத்திரருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களை யுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினை செய்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும், கூறியது. (உ0)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந்தப் பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய படியே என்னுடைய பாசக்குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினைவின்படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீபுத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபக்ஷணத்தை நிறுத்துவிக்கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களைவிட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத்தின்வழியே தவறாமல் நிற்கின்றேன் ; என்றவளவில், சித்தாந்தியார் அவனைநோக்கிப் பின்னு மோருத்தரங் கூறுகின்றார்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை
செயினுனக்குஞ் சாரு நீவே

றேலுனது குலநெறியை விடிவவரோ

டுகொபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம்

பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன்

மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண்

மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர்

தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால்.

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக்கும் சாரும் எ-து,—பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமசாராவிடிலும், உன்னுடைய மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்றுமுண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமை செய்தார்களாயினும், அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

மேல்வினா—ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின்வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமுள்ளவர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமலிருக்க, அவர்கள் செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம் வர வேண்டியது எப்படி என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச் செய்கிறார்.

மேல்விடை.—நீ வேறேல் உனது குலநெறியை விடில் அவரோடு உரை பகராத இகழ்த்து அன்னோர்தம்பால் உணவாதிகள் தவிர்ப்பது என அதுபோல் மறம் புரிவோர் பற்றை நீத்து உன்மாலதனால் கொலைமையற அறம்புரிவோர் தொடர்பு உறின் நல்வழி சார்வாயால் எ-து,—உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள் வேறு நான் வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலாசாரத்தினின்றும் உன்னுடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்தகாலத்தில்

அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை நீத்து எவ்விடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள் வீட்டில் அன்னபாளுதிகளை விஷமெனக்கண்டு உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்றுள்ள சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசினும் எனக்குவேண்டாதவர்களோடு பேசலாவ தென்னென்று அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தளவில் மனம் வைத்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நாகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத்தைத் தருவதாகிய சீவ கொலையாதி பாவங்களைப்பண்ணுமவரிடத்திற் சிநேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவ ராயினும் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயின் தன்னவனென்றும் பிறனென்றும் பாராமல் உடனே விட்டுநீங்கி முத்தியை அடையவேண்டு மென்னு மனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகிய பேரறம் புரிவோர் யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சிநேகம் புரிவாயாகில், நல்லறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய், எ-று.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து, மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு.” என்றும், ஔவையார். “நல்லாக்கைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க, நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே - நல்லார், குணங்களுகைப்பதுவு நன்றே யவரோ, டிணங்கியிருப்பதுவு நன்று” அன்றியும், “தியாகைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற,

தீயர்ச்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார், குணங்க ளா
ப்பதுவுந் தீதே யவரோ, டிணங்கியிருப்பதுவுந் தீது.''
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

(இ - து.) கொல்லாவிரதி யாயினோன் யாவராயினும்
கொலையாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்டவிடத்
தும் அவரது சிநேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று
கூறியது. (உக)

[இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியே
னும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுந் கொல்
லாமை புலாலுணவு நீங்கி நல்லோரைச் சிநேகித்
துப் பாவிகளது சிநேகத்தை விட்டு அசர பதார்த்
தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும் முன்னாட்டிப்
பின்பு உண்டு வருகிறேன் என்ற வளவில், அவனை
நோக்கி மேற் சித்தாந்தியார் அருளிச் செய்வார்.]

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்தூ
ஹழ்தருநாய்த் தன்மை யோரை
நேரலை நீகண்முடிவின் வரும்புரம்பொய்
வீணாள நீக்கேல் வாணுள்
பார்மிசைநீ புரியலைமெய்த் தவர்குழுவற்
றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ்
சேருமனோ சுத்திபர ஞானமுற்ற
னடவைமுத்தித் திருநா டன்றே.

தாவரத்து கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி எ-து,—அப்ப
டிச் செய்யு முறைமை செய்து அசரபதார்த்தத்தை உண்

பாயாயினும், அவற்றின் கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவை யெனில், கொம்மடிக்காய் கடைச் சரச் சுகளான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

(இ-ம்.) சைவசமய நெறி. “உள்ளி வெள்ளுள்ளி யுது ம்பரஞ் செம்முருங்கை, வள்ளிபசுளை மதுக்கோவை.” “வெண்கத்தரிக்காய் தேற்றாங்காய் வில்வக்காய், முண் பதல கொம்மடிக்காயும்.” “எண்ணெய்ப்பின் னாக்குப் பெரும்பீர்க் கெனுமிவையு, முண்ணே லுருண்டசுறா யும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. — அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உள தோ.

மேல்விடை.—ஊன் உறழ்தரும் எ-து, — கொம்மடியாதி நிகேத பதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்கு மெனக் கொள்க.

நீ முடிவுகேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை எ-து,— முடிவாகிய பொருளிதுவென்று சொல்வோம் நீ கேள், ஒரு வேட்டைக்காரன் நாயைப்பிடித்து வந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பாற்சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத்திரத்தின் மலத்தினைப் பழைய தோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கெளவிக்கொண்டு அருகாக வருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல்போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிது வென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கின

மாத்திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவாரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடைய ராயிருந்துள்ள உலோகாயத்தினி மூடர்களைப்போலா காத, கொலைபாவமென்று கூறியமாத்திரத்திற் கொலை செய்தற்கு அஞ்சி,

இங்ஙனம் நாய்த்தன்மையோ ஁ன்றதற்குப் பிரமாணம். நாலடி. “அவ்விய மில்லா ரதத்தா றுரைக்குங் காற், செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கிலார், கௌவித்தோ றின்னுங் குணங்கர்நாய் பாற்சோற்றின், செவ்விகொள றேற்ற தாங்கு.” என்றும், நீதிசாரம். “கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற், றன்ம நூல் புக்காலுந் தக்காதே - கன்மமெனும், புண்டுசமிப் பிக்குநா யுண்ணவி னெய்யதனை, யுண்டுசமிப் பிக்குமோ வோது.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இவ்வரும் புரம் பொய் வாண ளீண ளா நீக்கேல் பார் மிசை நீ புரியலை மெய்த்தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசுத்தி பர ஞானம் சேரும் அத் தால் முத்தித்திருநாடு அடைவை எ-து,—சென்மான் தரங் களிற் செய்துள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க்குமிழிக் கொப்பாய் அழி வதாதலின் இது உள்ளபொழுதே செய்யவேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது இச்சரீரத்திற்கு அருந்தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்த நாள்

களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய், செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும், பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும், ஆதலின், உனது சுதந்தரத்தாற் செய்த லொழிந்து பூமியின் கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாது செய்குவையாயின் உன்னுடைய மனசு நிரூமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற் சிவஞானமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேச மடைகுவை. ௭-று.

மானுடசரீர மடைதலரி தென்பதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “பெறுதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும், பெறுதற் கரிய பிராணடி சேராப், பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம், பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந்தாரே.” என்றும், சிவஞானசித்தி. “அண்டசஞ்சுவேத சங்க ளுற் பிச்சஞ் சராயு சத்தோ, டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குதா ருயிரத்தா, னுண்டுபல் யோனி தோறு மொழித் துமா னுடத்து தித்தல், கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தி னன் காரி யங்காண்” என்றும், அறிவானந்தசித்தி, “தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண், டோரினந் தூற்றி லயன்மாண் கொந்தமு முற்றுத்தென்பாற்.

சேரு துகத்துளை யின்வட பாற்கழி செல்லெளிது, சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

யாக்கையானது அரித்தியமாதலின் வினாந்தறஞ்செய்ய வேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை, மேற்சென்று செய்யப்படும்.” என்றும், திருமந்திரம். “இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற், புக்குப் பிறவாமற் போம் வழி நாடுமி, னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக்கானதென், தக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே.” என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். “நடலை வாழ்வுகொண் டென் செய்தீர் நாணிலீர், சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே, கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா, லுடலி னூர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “வாழ்வாவது மாயமிது மண்ணுவது திண்ணம், பாழ்போமது பிறவிக்கடல் பசினோய்செய்த பறி தான், றுழாதறஞ் செய்மின்றடங் கண்ணன்மலரோனங், கீழ்மேலுற நின்றான்நிறுக் கேதாரமென்னீரோ.” என்றும் சிவஞானசித்தி. “கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும், பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலன யழிவ தாயுந், தருணன யழிவ தாயுந் தானதைத் தழிவதாயு, முருவமே யழிவே யானானுள்ளபோ தே பாருய்ய.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “அழியு மாக்கைகொ டேயழி யாப்பதங், கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு,

மழியு மாக்கை தனையழி யாதென, விழுவ ரேநா கக்குழி
வெய்யரோ.” என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளை. “இன்றி
ருந்து நாளை யிறக்குந் தொழிலுடைய, புன்றலையமாக்கள்
புகழ்வரோ—வென்றிமழு, வாளுடையான் தெய்வ மரு
துடையா னுயேனை, யாளுடையான் செம்பொ னடி.”
என்றும், போதரத்திராகரம். “காய மானது நீரிடைக்
குமிழிபோற் கழியுமென் றறிந்தேயு, மாயு மூனினை மெய்
யென முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கே, யாய தீவினை பற்
பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தேவிட், டேயு மாறெ
னை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து முடிந்தேனே.”
என்றும், நாலடி. “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை
யென்றெண்ணி, யின்னினியே செய்க வறவினை - யின்னி
னியே, நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் றன் கேளலறச்,
சென்ற னெனப்படுத லால்.” என்றும் மற்றும் வருவன
வற்றூற் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன நெறியே செய்யவேண்டு
மென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவானந்த மாலை. “ஆர்வ
மென்று செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே, சார
முள்ள தெவ்விடத்துந் தான்கொண்டு - தீரவுணர், நல்
லோர்தஞ் சொல்லை நழுவாம னன்னெஞ்சே, நில்லா
யிதுவே நிலை.” என்றும், ஓளவையார். “மூத்தோர்
சொல் வார்த்தை யமிர்தம்.” என்றும், நாலடி.
“அறிமி னறனெறி யஞ்சமின் கூற்றம், பொறுமின் பிறர்
கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம், வெறுமின் வினைதீயார்

கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியோர்வாய்ச் சொல்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற் குப் பிரமாணம். அருட்பிரகாசம். “கொலையாதி யோ ரைந்துங் காமாதி யாறுங் குலைந்துநிலை, நிலையா துருவெ ன்கை தோன்றி யுயிரு ணிறைந்தமலைச், சிலையா தியு மொளி தென்றுவ னெங்குந் திகழ்ந்திரண்டற், றலையா திருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடைந்தவர்க்கே.” என் றும், போதரத்திராகரம். “சித்தனாரை ளியநெறி தெரி வது நிமலன்றன் கழலென்னுஞ், சுத்தவாரமு துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கண்பாம், பித்த தாகிய பெ ருநலம் வினைவதும் பேரெழி லடியாரா, லத்தினுலடி யா ரவை கூட்டிய வதிசய மளவன்றே.” என்றும், திருவாச கம். “உடையாளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி, யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடி யேற்குன், னடியார் நடுவு ளிருக்குமருளைப் புரியாய் பொ ன்னம்பலத்தெம், முடியா முதலே யென்கருத்து முடி யும் வண்ண முன்னின்றே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற் றற் காண்க.

இ-து. அசரபதார்த்தத்தினும் நிஷேதபதார்த்தங்களை விடவேண்டு மென்றும், மேலையாதொரு காரியமும் நா தாக்களது திருவாக்கின்படி நடக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற பாரம்பரியமாய் முத்தி கைகூடுமென் றும் கூறியது. (உஉ)

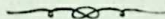
கொலைமறுத்தல் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

கொலை மறுத்தலில்

சூறிக்கப்பட்டிருக்கும்

உதாரணசாத்திரங்கள்.



திருவள்ளுவர்குறள்

அருட்பிரகாசம்

காசிகாண்டம்

தேவாரம்

சிவஞானதீபம்

சிதம்பரபுராணம்

இதிகாசம்

சிவஞானசித்தி

திருமந்திரம்

சிவதருமோத்தரம்

நாலடியார்

சசிவர்ணபோதம்

சிவப்பிரகாசவெண்பா

ஏசுமதநிராகரணம்

திருவாசகம்

பெரியபுராணம்

சிவவாக்கியர்

திருவிளையாடல்

புலான்மறுத்தல்

சைவசமயநெறி

சொருபானந்தசித்தி

பட்டணத்தார்பாடல்

அனுபவசாரம்

மெய்மொழிச்சரிதை

பிரமோத்தரகாண்டம்

ஒளவையர்

நீதிசாரம்

அறிவானந்தசித்தி

சிவானந்தமாலை

போதரத்நாகரம்



